

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 44 / IV legislatura / Tercer període

Dijous, 4 de març de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 24

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius del canvi de diagnòstic dels habitatges del grup Sant Sebastià, del barri de Salipota, a Súria (Bages) (Reg. 6813), i sobre l'enderrocament i la reconstrucció dels habitatges del grup Sant Sebastià, del barri de Salipota, a Súria (Bages) (Reg. 6814)

Formulació: Sr. Roma (S) (p. 2046).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 2046).

Repregunta: Sr. Roma (S) (p. 2047).

Segona resposta: conseller (p. 2047).

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals es va filtrar als mitjans de comunicació la decisió d'Adigsa d'enderrocar uns habitatges de Sabadell afectats d'aluminosi, mentre que no se n'havia informat els veïns afectats (Reg. 7057)

El Sr. Carod-Rovira n'anuncia el decaïment (p. 2047).

SUMARI (2)

Preguntes al Consell Executiu sobre les sancions imposades a empreses que fan abocaments il·legals al riu Cardener (Reg. 7257), i sobre les mesures preses per a evitar que continuïn morint peixos al riu Cardener a causa d'abocaments incontrolats (Reg. 7258)

Formulació: Sr. Madueño (S) (p. 2047).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 2048).

Repregunta: Sr. Madueño (S) (p. 2048).

Segona resposta: conseller (p. 2048).

Pregunta al Consell Executiu sobre els actes previstos per a commemorar el centenari del naixement de Bonaventura Gassol i Rovira (Reg. 7787)

Formulació: Sr. Gilabert (CiU) (p. 2049).

Resposta: conseller de Cultura (p. 2049).

El Sr. Gilabert (CiU) intervé per agraïments (p. 2049).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'existència de concerts entre la Generalitat i l'Hospital General de Catalunya (Reg. 6875), i sobre la situació econòmica de l'Hospital General de Catalunya (Reg. 6876)

Formulació: Sr. Farrés (IC) (p. 2050).

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 2050).

Repregunta: Sr. Farrés (IC) (p. 2050).

Segona resposta: conseller (p. 2051).

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals s'ha suspès la vigilància de la proliferació de l'alga Caulerpa taxifolia (Reg. 7361), i sobre els motius de la suspensió del Programa d'investigació i vigilància de l'alga Caulerpa taxifolia i sobre les raons per les quals no es participa en el programa estatal conjunt (Reg. 7362)

Formulació: Sr. Madueño (S) (p. 2051).

Resposta: conseller de Medi Ambient (p. 2052).

Repregunta: Sr. Madueño (S) (p. 2052).

Segona resposta: conseller (p. 2053).

Preguntes al Consell Executiu sobre la possibilitat que es retallin dues llicenciatures de Lletres a la Universitat de Lleida (Reg. 7458), i sobre les llicenciatures que no es poden impartir a la Universitat de Lleida (Reg. 7459)

La Sra. Utgés n'anuncia la retirada (p. 2054).

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals s'ha permès de construir un edifici gairebé adossat a l'ermita de Palau-solità a Palau de Plegamans (Vallès Occidental) (Reg. 7460)

Formulació: Sra. Martí i Conill (S) (p. 2054).

Resposta: conseller de Cultura (p. 2054).

Repregunta: Sra. Martí i Conill (S) (p. 2054).

Segona resposta: conseller (p. 2054).

Preguntes al Consell Executiu sobre les funcions polítiques que ha de desenvolupar l'oficina de Benestar Social del Ripollès (Reg. 7461), i sobre les característiques d'un càrrec de l'oficina de Benestar Social del Ripollès (Reg. 7462)

Formulació: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2055).

Resposta: conseller de Benestar Social (p. 2055).

Repregunta: Sr. Manuel Nadal (S) (p. 2055).

Segona resposta: conseller (p. 2055).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència psiquiàtrica (Reg. 7901)
(Punt novè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Reguant (ERC) (p. 2056).

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de supressió; 2 i 3, de modificació, i 4 i 5, de supressió)

Torn a favor: Sr. Viñas (CiU) (p. 2058).

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació; 2, de supressió; 3, de modificació; 4, de supressió, i 5 i 6 de modificació)

Torn a favor: Sr. Font (S) (p. 2059).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, de substitució)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 2059).

Posició del grup no esmenant: Sr. Barceló (P) (p. 2059).

SUMARI (3)

Posició del grup presentant: *Sr. Reguant (ERC) (p. 2060).*

El Sr. Viñas (CiU) i el Sr. Escudé (CiU) intervenen per una qüestió d'ordre (p. 2060).

El Sr. Saura (IC) intervé per retirar la seva esmena (p. 2060).

El Sr. Reguant intervé per una qüestió d'ordre (p. 2060).

El Sr. Viñas (CiU) demana que es faci lectura del text definitiu (p. 2060).

El president anuncia que la votació es posposa per tal de poder redactar el text definitiu (p. 2060).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política de formació professional ocupacional (Reg. 7907) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Rañé (S) (p. 2061).*

Posició dels grups: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2062), Sr. Saura (IC) (p. 2063), Sr. Bargalló (ERC) (p. 2063) i Sr. Sesmió (CiU) (p. 2063).*

El Sr. Rañé (S) intervé per al·lusions (p. 2064).

Votació dels punts 1 i 2 de la Moció: *rebutjats per 17 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions (p. 2065).*

Votació dels punts 3 i 4 de la Moció: *rebutjats per 20 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció (p. 2065).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'assistència psiquiàtrica (Reg. 7901) (continuació) (Punt novè de l'ordre del dia.)

El secretari primer dóna lectura al text definitiu (p. 2065).

Votació: *aprovada per unanimitat (p. 2065).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política universitària (Reg. 7890) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Cadevall (S) (p. 2065).*

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 1, de modificació, i 2 i 3, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 2067).*

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC) (p. 2068).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2069) i Sr. Salvatella (CiU) (p. 2070).*

Posició del grup presentant: *Sr. Cadevall (S), qui retira el punt 6 de la Moció (p. 2071).*

Votació del punt 4: *rebutjat per 25 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions (p. 2072).*

Votació dels punts 1, 2, 3 i 5: *rebutjats per 28 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 2072).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis de Catalunya (Reg. 7900) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

El Sr. Morera (ERC) n'anuncia la retirada (p. 2072).

El Sr. Tomàs i Riba (CiU) intervé per agraïments (p. 2072).

El Sr. Farrés (IC) (p. 2073), el Sr. Carnicer (S) (p. 2073) i el Sr. Curto i Casadó (P) (p. 2073) intervenen per una qüestió d'ordre.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la cohesió social (Reg. 7902) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant (ERC) (p. 2073).*

Posició dels grups: *Sr. Llorens (P) (p. 2074), Sr. Farrés (IC) (p. 2075), Sra. Barenys (S) (p. 2075) i Sra. Ruiz i Margalef (CiU) (p. 2075).*

Votació: *rebutjada per 21 vots a favor, 48 en contra i 1 abstenció (p. 2076).*

La sessió s'aixeca a un quart de dues del migdia i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 24.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, dels secretaris primer i segon, i de la secretària tercera. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Entrem en el punt catorzè de l'ordre del dia, que són preguntes amb resposta oral.

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius del canvi de diagnòstic dels habitatges del grup Sant Sebastià, del barri de Salipota, a Súria (Bages), i sobre l'enderrocament i la reconstrucció dels habitatges del grup Sant Sebastià, del barri de Salipota, a Súria (Bages)

La primera pregunta, la formula el diputat senyor Joan Roma i Cunill, sobre els motius del canvi de diagnòstic dels habitatges del grup Sant Sebastià, del barri de Salipota, a Súria. Té la paraula.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. En tot cas, demanaria l'agrupament de les preguntes 1 i 2, que fan referència, diguem, a la mateixa qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROMA: Gràcies. Bé, el grup Sant Sebastià, al barri de Salipota, a Súria, a la comarca del Bages, és un grup que consta de 304 «vivendes», fetes als anys seixanta, amb unes condicions similars a les de tants i tants barris obrers: «vivendes» petites, fetes amb materials molt senzills, i, a més a més, amb una alta densitat d'edificació i, per tant, amb molt pocs equipaments comunitaris.

Bé, ara fa un parell d'anys que Adigsa va fer un estudi tècnic per detectar si aquelles «vivendes» on ja havien aparegut alguns problemes realment estaven afectades per aluminosi, cosa que sí —l'informe tècnic va donar positiu—, però en una mesura no extraordinàriament greu, i, per tant, es va considerar que, tot i que estaven afectats, l'afectament que tenien no suposava cap mena de perill ni tampoc era una causa greu com perquè s'obligués a emprendre actuacions molt dràstiques, sinó més aviat algunes obres de reforçament i de rehabilitació en aquests blocs.

De fet, això va coincidir amb el final del període d'amortització d'aquests pisos, cosa que va fer que pràcticament

tothom passés a ser-ne propietari, i s'aprofités passar a ser propietari per fer reformes a l'interior dels habitatges, que en alguns casos van anar des de dues, tres-centes mil pessetes a un milió o dos milions de pessetes per propietari, de manera que tots o la major part de les persones van arreglar-se considerablement aquests habitatges.

Bé, ara fa ben pocs mesos, uns tres mesos, Adigsa va fer un nou estudi tècnic de l'afectament per aluminosi, i el diagnòstic va ser molt diferent de l'inicial. Es va fer un informe molt contundent, dient que era gravíssima l'afectació i que, per tant, s'obligava ja no a la rehabilitació, sinó que no quedava cap més altre remei que l'enderrocament de tot el barri i la construcció d'un nou barri.

Bé, això ha provocat, lògicament, a part de l'alarma de tots els veïns, un altre fet més greu: que, en aquests dos anys transcorreguts, Adigsa es va dedicar a l'arranjament de façanes, a l'arranjament, diguem, de tot el grup, a posar televisió per cable, a fer un local comunitari i, per tant, s'hi van esmerçar més de 150 milions, a arranjar aquest barri que ara es diu que s'ha de tirar a terra de forma immediata. Per tant, hem llençat més de 150 milions i, a més a més, ara, en aquests moments, totes les inversions fetes pels particulars d'aquest barri també han d'anar per terra, perquè s'ha de construir un nou barri.

D'aquí ve que les dues preguntes van, primer: per què el diagnòstic ha variat tan considerablement entre el primer que es va fer, el primer estudi tècnic, i el segon?, i, després, lògicament, què pensa fer la Conselleria respecte a l'enderrocament i reconstrucció del grup Sant Sebastià, al barri de Salipota, de Súria?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, l'estudi i dictamen sobre les conseqüències de l'ús de ciment aluminós al parc públic de la Generalitat fou conclòs —com es coneix— el desembre del 92, que fou quan s'establien les conclusions úniques i definitives. No n'hi van haver abans, de conclusions. Adigsa va manifestar, amb anterioritat a aquesta data, els resultats d'un dictamen que estava elaborant i les estadístiques dels resultats de la inspecció ocular, que era una primera part de l'estudi, i això no suposava, evidentment —això es va dir sempre— un estudi definitiu.

Aquesta inspecció provisional, anterior a la definitiva, va posar de manifest diversos casos puntuals que requerien una actuació urgent, que fou, inicialment, l'estintolament i, posteriorment, ateses les greus humitats que ocasionava això a les cambres de bany, fonamentalment, el reforç d'algunes biguetes aïllades del sostre, actuació que cal entendre com a intervenció urgent, però no com a procés de reparació definitiu. Aquestes consolidacions puntuals ho foren en el marc de quin fos el dictamen definitiu per a eliminar el risc existent, i s'ha d'aclarir que, mentre duri el procés de substitu-

ció, a realitzar d'una forma escalonada, es continuarà el procés de seguiment de les edificacions existents; no és indescartable que, en algun cas, calgui fer operacions puntuals transitòries.

Les inversions que vostè ha dit, senyor diputat, al centre cívic, que ja es va fer, això continuarà essent vàlid, i això no és diner llençat, perquè, en el nou barri que es construirà aquest equipament seguirà essent necessari i, per tant, doncs, no s'ha d'enderrocar, ni el barri s'ha de traslladar de lloc. Precisament, on està el barri hi ha espai suficient, concretament on hi ha el camp de futbol; aleshores, allà és on l'Ajuntament ha decidit que s'ubiqui la nova construcció de cases.

Però abans de procedir a l'enderrocament i reconstrucció del grup de Sant Sebastià, del barri de Salipota, cal fixar, evidentment, les condicions físiques i econòmiques a què vostè, veladament, ha fet referència. Aquestes condicions són les que a hores d'ara s'estan definint mitjançant estudis urbanístics, en el cas d'enderrocament, i estudis socioeconòmics, pel que fa a la reconstrucció. Sobre aquests aspectes es mantenen constantment informats el representant dels afectats i el mateix Ajuntament, en reunions periòdiques tant d'informació com de negociació. En aquests moments, com dic, està determinat el nou emplaçament dels habitatges, i realment el nou emplaçament, també, posteriorment, del que serà el camp esportiu.

Per tant, aquesta és la situació de què jo podria informar.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Al senyor Roma li queda un minut per fer la repregunta.

El Sr. ROMA: Bé, en tot cas, respecte a l'espai suficient i a l'estudi que s'ha presentat ara als veïns, es dona com a fet que l'enderrocament i nova construcció s'allargaria vuit anys. Si l'estudi ha sigut realment alarmant, que l'estructura realment perillava, considero que vuit anys d'enderrocament i reconstrucció del barri és un període excessivament llarg, i després, en fi, demanar que hi ha d'haver unes condicions físiques i econòmiques clarament favorables per a tots aquests veïns que s'han vist perjudicats per un informe que, tot i que podria ser provisional, tothom el va considerar com a força definitiu, i que ara ha variat substancialment, i que després s'ha d'aprofitar la reconstrucció del barri per fer un esponjament i perquè realment tots els veïns que vulguin continuar en el barri puguin continuar-hi, i no, com en alguns casos s'ha insinuat, que potser alguns d'ells o molts d'ells haurien d'anar a viure en un altre barri.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. El senyor conseller pot contestar.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Si, molt breument. Realment, si les cases s'han d'enderrocar i fer noves és perquè tenen greus defectes estructurals, però no tan greus que sigui d'urgència l'enderrocament. Algunes de les actuacions d'enderroc es fan perquè la rehabilitació és realment, econòmicament inadequada respecte al seu cost, i aquestes cases poden, realment..., poden, i de fet aguantarien molt anys.

Havent solucionat l'aspecte dels terrenys, els vuit anys no seran necessaris; això es farà en bastants menys. Quan aleshores es tarda aquests anys és quan primer s'ha de fer un primer bloc, traslladar els veïns, després enderrocar, fer els altres... Però ara es pot fer tot el barri amb independència; vull dir, no s'ha de traslladar ningú; es poden traslladar en conjunt en el seu moment. Per tant, jo confio que això es pugui fer amb bastant menys temps. I estic d'acord amb vostè que les condicions econòmiques, que així i tot hauran de ser les generals que hi ha en aquests casos, però, han de contemplar les particularitats que vostè ha esmentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals es va filtrar als mitjans de comunicació la decisió d'Adigsa d'enderrocar uns habitatges de Sabadell afectats d'aluminosi, mentre que no se n'havia informat els veïns afectats

La següent pregunta l'hauria de formular el senyor Xavier Bosch, d'Esquerra Republicana.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. El senyor Xavier Bosch avui està malalt; per tant, la pregunta decau.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, queda decaiguda. Moltes gràcies.

Preguntes al Consell Executiu sobre les sancions imposades a les empreses que fan abocaments il·legals al riu Cardener, i sobre les mesures preses per evitar que continuïn morint peixos al riu Cardener a causa d'abocaments incontrolats

La següent la formula el diputat senyor Rafael Madueño, sobre les sancions imposades a les empreses que fan abocaments il·legals al riu Cardener. Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor president. Si m'ho permet, la quatre i la vuit les acumularia.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Bé, el riu Cardener i la mort de peixos és una notícia jo diria bastant sovintejada, que ha sortit diverses vegades en aquest Parlament, perquè la veritat és que els peixos d'aquest riu, pràcticament, no es poden reposar dels abocaments, i realment és molt difícil que puguin viure en aquest riu perquè des dels últims anys això es ve repetint reiteradament i realment no veiem quin és el tipus de solució que es proposa des del Govern.

Veiem que a l'any 89 —notícies de premsa—: «Gran mortaldat de peixos». «Els pescadors de Sant Joan de Vilatorrada recullen signatures en protesta per la degradació del Cardener i la desaparició dels peixos.» L'any 1990: «Abocaments incontrolats provoquen gran mortaldat de peixos per abocament de cianurs, de crom hexavalent, níquel, zinc,

etcètera.» Al mateix 90: «Morts de peixos provocades per empreses al nord del riu Cardener.» Al 91: «Centenars de peixos morts al seu pas per Cardona, provocats per l'empresa Potasas de Sùria.» I molt recentment, que és el que provoca aquesta pregunta, és el 25 de gener, de nou una gran mortaldat de peixos, a l'alçada de Sant Joan de Vilatorrada, sense que hàgim vist quines són les mesures que realment s'han pres des d'aquests últims anys per evitar que es repeteixi aquesta història. I veiem que l'única mesura que hem vist allò més clara la va prendre el fiscal del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya encarregat dels temes de medi ambient, que el dia 24 de febrer va detenir dues persones, precisament, per la provocació d'aquesta contaminació.

La pregunta molt concreta, senyor conseller: com veu, la història quasi interminable del riu Cardener es repeteix i ens agradaria saber quines són les mesures que ha pres el Govern de la Generalitat des que es van produir les últimes morts massives de peixos al riu Cardener, i que s'han reproduït recentment, per evitar la seva reiteració, i quines han estat les sancions imposades a les empreses per realitzar abocaments il·legals al riu Cardener i quines mesures han adoptat aquestes per evitar que es repeteixi la mort de milers de peixos de forma reiterada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en resposta a la seva pregunta, senyor diputat, senyor Madueño, he de dir-li que en el riu Cardener s'han obert expedients a deu empreses, i només l'any 92, que hagin acabat ja en sanció, ja es porten imposats més de 5 milions de pessetes.

Els recents casos de mort de peixos, que es deuen justament a una empresa de fusta, a Maderas Santa Susana, val a dir que aquesta actuació del fiscal es deu a una notificació de la mateixa Junta de Sanejament; per tant, és una mesura presa; però en canvi voldria dir-li que, malauradament —els temes són així, oi?—, Maderas Santa Susana ja havia estat enviada al fiscal l'any 90 i, evidentment, enviar-ho al fiscal vol dir que s'ha d'aturar tot el tràmit de l'expedient administratiu; no hi ha hagut, des d'aleshores, cap actuació; ara s'ha tornat a enviar i, en qualsevol cas, el que estem convençuts és que, com que tampoc la Llei d'aigües preveu que es pugui tancar una empresa ni tampoc en aquest moment seria del tot adient, pensem molt més que les actuacions d'avançar en l'autodeclaració i fer que el cànon sigui incitador en el tema de depuració és la millor solució perquè les empreses vagin acomodant-se.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Madueño. Li queden dos minuts i mig.

El Sr. MADUEÑO: Sí, moltes gràcies, senyor president. No m'estranya, senyor conseller, que les coses vagin com

van, perquè de la seva resposta dedueixo que poques mesures s'ha pres des de l'any 89, que es repeteix contínuament la mort dels peixos al riu Cardener. I al riu Cardener encara es poden morir, els peixos; en molts rius de Catalunya, per desgràcia, és que ja no es moren perquè no existeixen, perquè el problema real és que la contaminació dels nostres rius per abocaments industrials és molt elevada. I és evident que la Junta de Sanejament, que té la missió fonamentalment de sanejar les aigües urbanes, té un retard que aquí s'ha denunciat a bastament i no hi tornaré a insistir.

Però el problema real que tenim, senyor conseller —i jo ja l'hi vaig denunciar en una interpellació que li vaig fer aquí—, és que sobre el tema dels residus industrials vostès no han pres en el passat cap tipus de mesura i ara en aquests moments, després de la resposta que m'acaba de donar, tampoc pensen prendre cap tipus de mesura. Perquè les mesures, senyor conseller, que s'han pres sobre aquesta empresa, però que no és l'única que contamina i ha fet la mort dels peixos del riu Cardener, és que són unes actuacions que es van produir el juny del 90, l'agost-desembre del 92, i ara de nou, i mo m'ha respost quines són les mesures, no de sanció, sinó les mesures que han pres perquè no es reproduïxin els abocaments en el riu Cardener. Quines són les mesures per evitar que els residus industrials —no els residus urbans— vagin a abocar-se als rius, que provoquen la contaminació de les nostres aigües.

El fiscal es queixava amargament, pocs dies fa, a la premsa, que la Junta de Residus, encarregada dels problemes dels residus industrials —que és la pregunta que jo li feia—, no ha fet cap expedient, no ha obert cap expedient l'any 92, quan realment costa de creure que una Junta de Residus, que ens costa molts diners, no faci actualment cap..., no prengui cap tipus de mesura per resoldre el tema dels residus industrials, com vostè molt bé acaba de confirmar. No m'ha explicat quines mesures concretes ha pres l'Administració per evitar aquestes coses. Només m'ha parlat de les sancions possibles que ha pres el fiscal. Però, escolti, jo li preguntava: quines mesures ha pres el Govern des de l'any 89 per evitar que s'aboquin residus industrials a la conca del riu Cardener? Ja no li pregunto a la resta, perquè avui és molt concreta, la pregunta. Respongui, si us plau, quines mesures ha pres el Govern o pensa prendre el Govern?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyor Madueño, em penso que no m'ha escoltat. Evidentment, qualsevol cosa que digui, vostè ho trobarà malament i em respondrà. Passa d'un abocament al riu a allò dels residus, la qual cosa també em sembla molt lògica dintre, doncs, de la dinàmica de pregunta i resposta. El que li dic és que s'està actuant amb expedients a tots els abocaments que s'estan fent, en la identificació d'aquests abocaments; li dic que en el límit, en els casos en què pot afectar la legislació penal es donen coneixements, i evidentment,

que tregui aquí el que hagi pogut dir el fiscal respecte a les actuacions és un tema que no ens pertoca, però si hem de llegir el diari, doncs, resulta que el mateix fiscal, o el diari, diu que de vuitanta-quatre denúncies només va arribar a solucions inculpatòries en quatre.

Mentrestant el que passa amb tot això —això és el que deia el diari, senyor Madueño—, el que passa amb tot això, evidentment que nosaltres hem d'aturar l'expedient; perquè, és clar, al final, si l'expedient segueix, les sancions acostumen a ser dissuasòries i són molt més immediates. Però, evidentment, nosaltres el que hem de seguir és el que la legislació ens marca. El que li vull dir és que s'està avançant molt i molt i que els plans de descontaminació gradual que preveu la Llei d'aigües —la qual nosaltres apliquem des de la Junta de Sanejament, evidentment—, doncs, estan fent-se cada vegada més i que —i ho repeteixo— el tema de posar en marxa l'autodeclaració serà una eina molt important de cara a anar regularitzant via plans de descontaminació gradual, perquè ni vostè ni jo volem que aquestes empreses hagin de tancar, sinó que es vagin regularitzant. Doncs, aquesta és l'actuació que d'una manera responsable i perquè des del Govern, evidentment —des de l'oposició es pot pensar d'una altra manera—, d'una manera responsable des del Govern s'està portant a terme.

Moltes gràcies, senyor president, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els actes previstos per a commemorar el naixement de Bonaventura Gassol i Rovira

La següent pregunta la formula el diputat senyor Tomàs Gilabert i és sobre els actes previstos per a commemorar el centenari del naixement de Bonaventura Gassol.

Té la paraula.

El Sr. GILABERT: Gràcies, molt honorable president. «Era una pàtria i va morir tan bella / que mai ningú la va poder enterrar. / Damunt de cada tomba un raig d'estrella, / sota de cada estrella un català.»

Qui no coneix aquesta estrofa del poema èpic *Les tombes flamejants*, escrit per aquest selvatà il·lustre que fou un catalanista actiu, que participà en els moviments de Prats de Molló i sofrí l'exili a Bèlgica per aquest tema, i a la vegada fou empresonat al vaixell *Uruguay* després dels fets del 6 d'octubre, que rebé el títol d'honorable per haver estat conseller de Política Interior de la Generalitat republicana i, posteriorment, conseller de Cultura del primer govern de la Generalitat. Em refereixo, evidentment, a l'honorable Bonaventura Gassol i Rovira, nascut a la Selva del Camp ara fa cent anys.

Amb motiu del centenari del seu naixement, i com a diputat de la comarca del Baix Camp, pregunto al Govern de la Generalitat —i per raó de la matèria entenc que el competent és l'honorable Joan Guitart, conseller de Cultura— si el Govern té previst organitzar actes commemoratius al cente-

nari del naixement d'aquest catalanista, escriptor i poeta eximi nascut a la Selva del Camp.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert. Pel Consell Executiu té la paraula el conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats. Efectivament, senyor diputat, el Govern té previst retre un acte d'homenatge a Ventura Gassol. Com vostè diu és un acte merescut i ens serà especialment agradable de promoure'l. Aquest any fa un segle; va ser un segle especialment important per a tots nosaltres, perquè hi ha hagut una coincidència de naixements d'aquest any que, d'alguna manera, palesen la importància de l'època, el fervor patriòtic que es vivia i al mateix temps el gran ambient cultural que varen propiciar aquelles persones. Malgrat que hi ha aquesta proliferació de noms il·lustres, desitjaríem que cap d'aquests noms poguessin deixar de tenir la consideració que es mereixen.

Persona destacada, com vostè deia molt bé, és la de Ventura Gassol, i nosaltres, d'acord amb això, hem previst l'organització de l'acte commemoratiu del centenari al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat, que es realitzarà el mes d'octubre. En aquest acte, en el qual intervindran diverses persones que remarcaran la seva importància com a escriptor, com a polític, com a patriota i com a pensador, es repartirà al mateix temps que es procedirà a l'edició d'un fascicle, que s'anomenarà *Quadern Ventura Gassol*. Aquest fascicle constarà d'un article divulgatiu, d'una biografia, de la bibliografia, de la bibliografia sobre l'autor, d'una mostra de la seva obra i de fotografies il·lustratives.

Al mateix temps, la Institució de les Lletres Catalanes ha promogut la publicació de l'obra poètica completa, cosa que li puc ja, en aquests moments, confirmar que es publicarà en una edició que es coeditarà amb Edicions del Mèdol, de Tarragona.

Espero haver respost la seva pregunta, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Gilabert.

El Sr. GILABERT: Agrair a l'honorable conseller la seva resposta i felicitar-lo per aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gilabert.

Preguntes al Consell Executiu sobre l'existència de concerts entre la Generalitat i l'Hospital General de Catalunya, i sobre la situació econòmica de l'Hospital General de Catalunya

La següent pregunta..., suposo que deu agrupar, el senyor Farrés, les dues següents preguntes, la 6 i la 7.

El Sr. FARRÉS: Efectivament, senyor president, agruparia la 6 i la 7...

El Sr. PRESIDENT: Les dues sobre l'Hospital General de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, des de fa mesos sortien o corrien rumors sobre la delicada situació de l'Hospital General de Catalunya. Finalment, a principis del mes de febrer, va evidenciar-se que aquest Hospital estava en una situació de fallida econòmica, amb més de 20.000 milions de pessetes d'aportacions dels seus socis i amb una sol·licitud o amb una presentació de suspensió de pagaments amb un passiu de 12.000 milions de pessetes, i per tant un gran forat i una greu situació econòmica.

Davant d'aquesta situació i davant de diverses informacions que han sortit en els mitjans de comunicació, com per exemple una del 10 de febrer, que deia: «la Generalitat, dispueta a quedarse con el Hospital General de Catalunya si fracasa la solució privada», i d'altres semblants, aquest diputat voldria saber quin grau de coneixement té la Generalitat de la situació econòmica de l'Hospital General de Catalunya, en quina quantia estima els deutes, a què és deguda aquesta situació i, també en aquesta mateixa línia, té algun lliç o servei concertat o pensa fer-ho en un futur?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, sí que en tenim un grau de coneixement, el que ens ha informat la presidència transitòria que hi ha a l'Hospital, i és el que es coneix a través dels diaris. El deute declarat són aproximadament 13.000 milions de pessetes i un actiu de 17.200 milions de pessetes –això és el que s'ha presentat, almenys, a la suspensió de pagaments.

Això és el resultat d'un gran somni fet erròniament des del començament amb un finançament equivocat, i jo, sincerament, i a nivell particular, sense conèixer bé això, jo crec que el funcionament durant els últims anys, doncs, també ha sigut, jo crec, un funcionament equivocat, des del punt de vista de la gestió, per la quantitat de malalts que tenien i per l'equipament per poder donar l'atenció; és a dir, és absolutament desproporcionat. Això ha portat l'Hospital a una situació molt difícil, que, de no corregir-la, portaria al seu tancament.

Nosaltres, la situació aquesta, la coneixem no de fa mesos, sinó que jo fa anys que dic que no funcionarà això, fa molts anys. L'any 85 ja vam fer un estudi per veure si es podia traslladar i no va ser acceptat, i aquesta situació ha continuat fins al dia d'avui. Mai hem tingut concert, ni el tenim, ni el tindrem, mentre no se'ns demostrï la viabilitat d'aquest Hospital; és a dir, aquest és un plantejament que hem tingut des del primer dia. Sí que és veritat que s'atenen malalts públics en aquest centre, que són els malalts que provenen dels trasllats del SEM, del Servei d'Emergències Mèdiques. Nosaltres tenim unes puntes d'atenció, sempre, que fan que durant l'any aproximadament entre set-cents i mil malalts s'hagin de traslladar a clíniques privades per infarts o per situacions de traumatismes o accidents, d'una manera puntual, i aquests malalts, evidentment, sí que s'han

atès allà, i aquí hi havia uns deutes que tenia el Departament amb aquesta gent, que comprendrà que vam passar-los a pagar immediatament, no fos que s'hagués de tancar l'Hospital encara per culpa de la Conselleria.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar, el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Aquestes dues preguntes, evidentment, estan complementades amb una sèrie d'altres preguntes per escrit, però, de la resposta seva i del mateix plantejament de les preguntes que avui estem substanciant, jo crec que hi han tres aspectes que voldria considerar.

En primer lloc, en aquests moments, també per les notícies que hi ha, jo crec que s'està fent una fugida cap endavant demanant més recursos i, per tant, davant la possibilitat que la pilota –en termes col·loquials– financera es faci més grossa.

És una iniciativa privada, però el cert és que la Generalitat de Catalunya ha fet inversions públiques en la zona, tals com l'estació dels Ferrocarrils de Catalunya –per tant, una inversió que està en funció d'un equipament–, una helisuperfície que desconecem quina és la seva situació legal, no hi ha els aspectes sanitaris, però el cert és que un equipament privat està reforçat per una inversió pública i, per tant, en aquests moments, en perill de crisi d'aquesta inversió.

Des del punt de vista sanitari, vostè sap, senyor conseller –entre altres coses perquè n'és l'artífex–, que s'ha fet una tasca de racionalització de l'oferta d'hospitalització i assistència en el Vallès Occidental que, segons quin sigui el futur de l'Hospital General de Catalunya, pot distorsionar i pot, d'alguna manera, fer variar els paràmetres d'altres institucions hospitalàries del Vallès Occidental, que en aquests moments hem fet tots plegats l'esforç de dimensionar o d'anar acostant-nos al dimensionament que és necessari per donar una resposta satisfactòria a les necessitats de la comarca, i, per tant, en aquest sentit, és important tenir una visió del conjunt de la comarca.

Però hi ha un tercer aspecte –que jo sóc conscient, senyor conseller, que no afecta directament la Conselleria de Sanitat, però no és menys cert que va lligat a tota aquesta situació–, i és que aquesta cambra ha adoptat recentment algunes decisions que, segons com evolucionin els fets de l'Hospital General de Catalunya, pot col·locar en una situació molt delicada una institució de Catalunya. Segons el que facin alguns col·lectius dels afectats –que en aquests moments, segons els mitjans de comunicació, estan ja organitzant-se–, ens podem trobar en una situació –hi insisteixo– delicada.

Senyores i senyors de la majoria, tenir majoria no vol dir necessàriament tenir raó, i vostès saben que el Grup que en aquests moments represento va advertir prèviament de prendre determinades decisions que, segons com es prenguessin, podríem –hi insisteixo– col·locar en situacions difícils a institucions de Catalunya. A mi m'agradarà veure, si aquesta situació es planteja, si hi ha –com espero, si és que es planteja– una reacció d'inhibir-se, per resultar afectat directa-

ment o personalment en el tema, m'agradarà veure si la inhibició és a favor, per exemple, del subsíndic de Greuges o del Defensor del Pueblo, perquè, és clar, vull dir, almenys a criteri del nostre Grup, no està prevista una situació com la que planteja la crisi econòmica i financera de l'Hospital General de Catalunya.

Per una vegada, jo els demano que els faci reflexionar: tenir vots no vol dir tenir raó, i, a partir d'aquí, si som capaços tots plegats d'intentar tenir posicions més fredes, més racionals, pensant que ha de primar l'interès general de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. L'honorable conseller pot...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Senyor president, senyor diputat, hem passat de parlar de l'Hospital General de Catalunya al síndic de Greuges; a mi m'agradaria canviar-ho absolutament perquè no vull entrar-hi, en això. Jo espero que totes les persones que han intervingut en aquest Hospital, doncs, ho hagin fet amb unes garanties i amb una bona fe absoluta —que jo crec que, a més, és així—, i això és un somni equivocant, però un gran somni i que els gestors, doncs, veuran, no?

Nosaltres, des de la Conselleria —i sí que hi tenim a veure, perquè jo sóc conseller d'allò públic i d'allò privat—, el que estem és disposats a ajudar i veure com aquest Hospital se'n pot sortir, perquè és un hospital que té dos-cents llits oberts, amb una inversió molt important; que és un hospital que al seu dia, quan es va construir, podia semblar que la seva ubicació era equivocada, però no és una ubicació equivocada; és una ubicació bona. És una ubicació bona que en el seu dia nosaltres vam plantejar bona per traslladar-hi l'Hospital de Sant Pau —fixi-s'hi vostè—, no per substituir hospitals del Vallès, sinó per veure si un hospital de Barcelona es podia traslladar allà perquè ens semblava un lloc adient, un hospital que tingués relació amb la resta de Catalunya. Això no va poder ser possible —ja ho dic—, però era una idea que a mi em sembla que en aquell moment era bona, no?

Jo li asseguro que no distorsionarà els altres, però nosaltres, la nostra obligació, en un cas com aquest, és intentar ajudar i sobretot hem d'ajudar a veure si aquest Hospital se'n surt pels seus mitjans. Una via és l'aportació dels socis: hi han setanta mil socis; si volen aportar més diners, escolti'm, jo crec que és una bona mesura perquè són els propietaris; si no, resultarà que no els valdrà res allò; doncs, escolti, si aporten els diners i volen jugar-hi, jo crec que no és una cosa criticable, sinó que seria el desitjable, que els socis arreglessin aquesta situació. Una altra situació bona seria una altra solució privada, i jo li puc assegurar que des de la Conselleria estem ajudant al màxim que es pugui donar una solució privada a aquest Hospital, que pugui garantir l'atenció a aquests socis, i a veure si es busca una solució d'aquest tipus.

No hem d'oblidar que això, en el fons —i ho dic molt sincerament, perquè a mi em sorprenen les reaccions de la gent—..., quan hi ha una empresa amb nou-cents o amb vuit-

cents treballadors que tanca, tothom es posa molt neguitós i tothom vol que la Generalitat ajudi; quan un hospital que té vuit-cents persones, que dona treball a vuit-cents persones, està en perill de tancar, en molts casos es veu com un cert somri, com volent dir: «Mira, això ha fracassat, és clar...». No, no ho dic per vostè, però jo crec que és tremendament preocupant i hem d'intentar de totes totes veure com es salven al màxim de llocs de treball en aquesta situació, que és una situació molt complicada, i veure si realment..., a mi particularment, perquè hi ha una altra cosa evident no?..., i dius: «Escolti, vostè, a la Generalitat, com ajudaria amb diners?», i jo dic: «Això és el que tinc més difícil», és el que tinc més difícil, perquè no en tinc, no? Però nosaltres hem d'intentar com sigui —com sigui— veure si es pot trobar una solució privada bona en aquest Hospital General de Catalunya. I aquests són els esforços que fem avui dia.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes al Consell Executiu sobre els motius pels quals s'ha suspès la vigilància de la proliferació de l'alga Caulerpa taxifolia, i sobre els motius de la suspensió del Programa d'investigació i vigilància de l'alga Caulerpa taxifolia i sobre les raons per les quals no es participa en el programa estatal conjunt

La següent pregunta és sobre la proliferació de determinada alga, que formula el senyor Rafael Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. També acumularia la següent, si m'ho permet. M'ho permet? (Pausa.) Que acumularia la següent, si m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Bé, senyor conseller, vostè deia en l'anterior intervenció que no l'escolto. Difícilment es pot escoltar allò que no es diu, i jo esperaria que vostè m'escoltés, perquè jo vaig a dir-li un tema que crec que és important, que malgrat que sigui..., com el president del Parlament, en exposar la meua intervenció, deia com si fos un tema realment «novedós» el fet que parlem aquí d'una alga, l'alga *Caulerpa taxifolia* —que, a més, pel nom encara és més «novedós»—, i no n'estàvem parlant si no fos un tema realment preocupant i important que aquesta alga, que va aparèixer al Mediterrani de forma accidental, a les costes franceses, estigués colonitzant part d'aquesta costa, amb un perill real per a la fauna marina i per a la vegetació autòctona del Mediterrani. I això vostès mateixos varen calibrar-ho com una qüestió important —i nosaltres ho vam valorar positivament—, el fet que el 92, davant del risc que es pogués estendre a les costes catalanes, la Conselleria —amb bon criteri— va contractar, al Centre d'Estudis Avançats de Blanes, del CSIC, la vigilància i control de les costes catalanes per la possible introducció d'aquesta alga que posaria en perill —ja ho dic— la fauna autòctona, amb els riscos correspo-

nents per a la pesca i per a la fauna i per al medi ambient del nostre litoral.

Recentment, ens assabentem que aquest any no pensen dotar de pressupost i, per tant, continuar amb aquesta vigilància, i no sabem els motius que han portat que aquesta decisió es prengués, quan el responsable del programa, el professor Enric Ballesteros, manifestava que precisament en aquests moments el risc d'extensió és cada vegada més gran, malgrat que no s'hagi trobat cap representació d'aquesta alga a les costes catalanes, i —més inexplicable encara— que no es donés aquesta continuïtat, quan a nivell de l'Estat s'ha constituït una comissió de seguiment d'aquesta alga i s'ha demanat un ajut a la Comunitat Econòmica Europea i a més a més s'ha constituït una comissió a nivell de la Comunitat Econòmica Europea i s'ha dotat d'un programa de vigilància conjuntament entre França, Itàlia i Espanya, i en aquests moments és un tema de preocupació i, per tant, de dedicació d'esforços. I en aquests moments resulta incomprendible que, a més a més, no només no es doti de pressupost per continuar el programa català, sinó que, a més a més, no es participi en aquest programa que estan portant endavant no només l'Estat, en aquesta comissió, sinó totes les comunitats del Mediterrani espanyol. I l'única comunitat que no participa en aquest programa és la Comunitat Autònoma de Catalunya, que hi va ser pionera i precisament en aquest moment es retira.

Quins són els motius reals, senyor conseller, per retirar-se d'aquesta comissió, quan precisament el risc és considerat major després d'haver aparegut aquesta alga, precisament, a les costes de Mallorca?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Madueño, vostè abans deia que no podia escoltar el que no es deia, però vostè sembla que només escolta o llegeix —o llegeix— una part del que es diu, perquè no s'entén d'altra manera si la mateixa notícia, doncs, que va aparèixer al *Diari de Girona*, i que justament l'endemà —i no tenia res a veure amb aquell informe, amb aquell editorial, perquè havia anat a part—, s'explicava que la Generalitat no, en absolut, havia considerat innecessari que es seguís la recerca de l'existència de caulerpa a Catalunya, sinó que aquest era un tema obert, i això es va dir al diari. El que passa és que vostè no ho devia llegir; només devia llegir el del dia abans, que és quan donaven llenya i llavors, doncs, s'hi va afegir. (*Remor de veus.*)

Ara, jo, el que li vull dir és una cosa: l'any passat, el 92, la Generalitat va prendre la iniciativa que vostè ha dit, de seguir el tema de la *Caulerpa taxifolia*, que és molt important, perquè a més pot arribar a ofegar la posidònia, que és una altra alga, com tots els diputats, i segurament vostè amb molt més coneixement, saben.

Llavors, va prendre aquesta iniciativa, seguint, doncs, un coneixement que va tenir el doctor Ballesteros, del Consejo

Superior de Investigaciones Científicas, organisme que depèn de l'Estat, que no ha estat traspasat, ni és traspasable, i aleshores, en vista que no li feien cas, va venir a la Generalitat i immediatament, perquè vam veure que això era important, ens hi vam posar. Ens hi vam posar, vam donar un import de 12 milions de pessetes per seguir això de la caulerpa; el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca va seguir també amb això, i vam fer una altra cosa que no han fet ni a França, ni a la resta d'Espanya, que va ser prohibir la comercialització de la caulerpa, perquè si això ha passat a Mònaco va ser perquè encara avui dia, a França, es ven la caulerpa en els aquaris, en les botigues aquestes.

Per tant, la Generalitat va ser molt responsable, l'any 92, i pensa ser-ho l'any 93. Al que no està disposada, evidentment, la Generalitat, és que se li prengui el pèl. Que se li prengui el pèl, perquè, d'aquest conveni que diu —d'aquest conveni que diu— es va demanar còpia, no s'ha enviat encara, i es va demanar còpia en una reunió a Madrid el 30 de novembre, i s'ha anat, sistemàticament, fent escrits dient «quina és la participació de l'Estat?», i la callada ha sigut per resposta.

Per tant, primer volem saber si aquest programa comunitari en el qual hi ha els tres estats, l'Estat espanyol s'hi fica o no s'hi fica econòmicament, perquè, és clar, reivindicar competències en oceanografia, en marina mercant, i fer les reunions a Madrid, i anar-hi nosaltres —hi anem, a cada reunió— i, aleshores, en el moment de ficar-s'hi econòmicament, no diuen res, quan de fet a les Balears s'estan queixant que ells sí que han tingut la invasió de la caulerpa i ho han hagut de pagar de la seva butxaca..., perdoni, primer, que quedi clar que dels impostos que paguem, almenys una part ens ha de venir en programes tan simples com aquests, ja no diguem en altres que hi hagi, no?, però en programes com aquest, que és competència d'ells, que ho reivindiquen, ho reivindiquen i, a més, fem una primera reunió aquí, a la Delegació del Govern, es fan reunions a Madrid, i a l'hora de dir «escolti, si és un programa d'Itàlia, de França i d'Espanya, l'Estat espanyol què hi posa?» Res! No ha dit res, encara. Em vol dir quin és aquest programa comunitari que han signat o que volen signar? Res! Perdonin, escoltin-me, primer, que es defineixin.

Ara, jo li dic una cosa, senyor Madueño: hi posi o no hi posi l'Estat —i ens ha de dir que no hi posa—, a partir d'aquest moment no es preocupi, que nosaltres som responsables, molt més del que demostra ser l'Estat en aquest cas, i nosaltres ho seguirem. En el centre de Blanes o en un altre, però ho seguirem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Bé, jo comprenc que vostè respongui una mica aïrat, i jo li recomanaria que es prengués les coses amb més calma, perquè les coses s'han de documentar. Jo —no sé si em coneix, i, si no, ja m'anirà coneixent— procuro documentar-me abans de fer una intervenció en aquest Par-

lament, i quan jo he dit que vostès van fer una mesura encertada, ho tinc documentat, i crec que era encertada, de tirar endavant l'estudi de la caulerpa l'any 92. Però quan dic després que és incomprendible que vostès ara no donin suport a un programa que sembla ser que vostès són els únics que desconeixen, perquè és un programa presentat, precisament, per personalitats i persones de Catalunya a la Comunitat Econòmica Europea, i que el coneixen no només l'Estat i les autoritats científiques, i vostès mateixos, que participaven a les reunions de la comissió de seguiment de l'Estat, sinó que el coneixen totes les altres comunitats autònomes que participen en el projecte que presenta l'Estat, i que vostès, no és que no hi participin perquè el desconeixen, sinó que suposo que coneix la carta que li va enviar la Junta de Sanejament al senyor Ballesteros, que li enviava una carta —a vostè també, senyor conseller, a vostè també— demanant-li amb urgència que participessin en aquest projecte, que la Generalitat es podia estalviar molts diners, que no només era un projecte de l'Estat espanyol, sinó que era un projecte comunitari, en el qual s'estaven fent grans esforços, que hi participava no només l'Estat, sinó totes les comunitats autònomes..., sembla ser que les altres comunitats autònomes s'entreguen en braços de l'Estat, menys vostès, que realment el que passa és que vostè no vol col·laborar..., i, miri, la carta que li deia, la de la Junta de Sanejament, ho deia claríssimament: «Donat que la Generalitat de Catalunya també ha prohibit la venda i comercialització de la *Caulerpa taxifolia* en el nostre territori, entenem que les úniques formes per les quals hi pot arribar l'esmentada alga només són dues: per corrents marins o bé pel trànsit de vaixells que vinguin de zones contaminades, i ni en una ni en l'altra nosaltres som competents. Per tot això, entenem que l'aportació per seguir vetllant per l'existència de la caulerpa ha de provenir del Govern central.» Vostès contesten d'aquesta manera al professor Enric Ballesteros, que diu, precisament, que considera inexplicable —i jo ho qualificaria d'irresponsable, senyor conseller— que vostès, per una pruja de no sortir a la foto sols, com van fer l'any passat, sinó sortir en una foto col·lectiva, que és el necessari en aquests moments, perquè són competències concurrents, no només intercomunitàries, sinó intereuropees, per un problema que afecta la Mediterrània, vostès, per una pruja, ja dic que no..., inexplicable, crec que estan fent perdre una oportunitat important perquè es resolgui un problema que no només es pot resoldre a nivell dels estats, sinó que s'ha de resoldre a nivell de les comunitats autònomes, perquè les aigües interiors, senyor conseller —li ho vull recordar—, són competència de la Generalitat de Catalunya...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Només li diré una cosa: l'alga *Caulerpa taxifolia* es pot estendre, fonamentalment, a les cales i a les costes, com vostè sap, que és competència de la comunitat autònoma; és irresponsable, crec, que vostès no prenguin una decisió de participar en un projecte col·lectiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Madueño, jo el que no li puc acceptar és que la nostra posició —i no li ho accepto— hagi estat i sigui un tema de fotografia. El que sí, el que sí que li vull dir és que, evidentment, la Generalitat, si aquest és un programa que fan els tres estats, amb Brussel·les lògicament, ens ho ha d'enviar oficialment, l'Estat. S'ha requerit, s'ha demanat... O sigui, no es tracta que el senyor Ballesteros, com a privat, com a científic, de tota valua, ens enviï un paper; no és així; a nosaltres, qui ens ho ha d'enviar és l'Estat. S'ha requerit, i estic a la seva disposició per donar-li còpia de les cartes en les quals s'ha requerit. Jo, l'únic que li demano és que vostè, que té i que m'ha demostrat que té molt bones relacions amb el Ministeri d'Obres Públiques i amb el secretari d'Estat, doncs, faci també les seves actuacions perquè aquest tema, doncs, ens l'envii oficialment (*remor de veus*) i es transformi en un tema normal, no en un tema que ens ve un científic de Blanes a dir-nos: «escolti, que nosaltres, miri, doni'ns diners...», perdoni, aquest és un tema d'Estat, i és un tema..., i la Generalitat és Estat, a Catalunya, no? Aleshores, aquest és un tema d'Estat, i aquest és un tema que s'ha de tractar com a Estat, no com un tema d'amiguisme, etcètera. És més seriós que tot això. Aleshores, si vostè tingués una altra interpretació, jo li prego... (*Remor de veus*.) Si vostè ha fet aquesta altra interpretació, li prego que la canviï, no és aquesta interpretació, és una interpretació justament d'administració. Aquesta és la... Per això em dol tant, ens dol tant que se'ns digui que som irresponsables, etcètera, en un tema en què justament ens vàrem avançar i en un tema que justament ens preocupa molt. I que li asseguro que hi actuarem; amb, sense o com sigui, però hi actuarem. Evidentment.

El Sr. PRESIDENT: S'ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. MADUEÑO: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Digui'm, senyor, per què demana la paraula, el senyor...

El Sr. MADUEÑO: Sí, per contradicció d'una qüestió que havia dit el senyor conseller, que el senyor Ballesteros actua a títol particular en una comissió... (*Remor de veus*.) Perdoni...

El Sr. PRESIDENT: No, aquí no...

El Sr. MADUEÑO: Això no és cert, això no és cert, i vull aclarir això en funció del senyor Ballesteros...

El Sr. PRESIDENT: No hi ha contradiccions, senyor Madueño, i, per tant, vostè...

El Sr. MADUEÑO: Llavors, ha dit vostè...

El Sr. PRESIDENT: No li puc donar la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Eh?, perquè no s'actua...

El Sr. PRESIDENT: No té la paraula, no té la paraula. (*Remor de veus*.) Faci una altra pregunta. (*El president retira l'ús del micròfon al diputat i aquest continua parlant uns moments*.) Segui. (*Remor de veus*.)

Preguntes al Consell Executiu sobre la possibilitat que es retallin dues llicenciatures de Lletres a la Universitat de Lleida, i sobre les llicenciatures que no es poden impartir a la Universitat de Lleida

La següent pregunta, la formula la senyora Maite Utgés, sobre la llicenciatura de Lletres a la Universitat de Lleida. Senyora Utgés, té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Estan retirades, aquesta i la següent, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: L'11 i la 12, retirades. Molt bé.

Pregunta al Consell Executiu sobre les raons per les quals s'ha permès de construir un edifici gairebé adossat a l'ermita de Palau-solità a Palau de Plegamans (Vallès Occidental)

La següent, la formula la senyora Rosa Martí, sobre les raons per les quals s'ha permès de construir un edifici gairebé adossat a l'ermita de Palau-solità. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. A Palau de Plegamans hi ha una ermita romànica, l'ermita de Palau-solità, que fa poc temps, i enganxat a les seves parets, pràcticament, a menys de tres metres i en algun punt, doncs, ben al costat, s'ha construït, malgrat les reiterades denúncies del rector de la parròquia, dels veïns i de molta gent, un edifici de més de vuit metres d'alçada, que tapa totalment la perspectiva de l'església. Ho considerem un veritable atemptat al paisatge i al patrimoni cultural del país. La nostra pregunta va en el sentit de conèixer quines són les raons per les quals s'ha consentit aquesta inadequada i inoportuna construcció, tot i que va ser denunciada per tothom amb temps suficient per posar-hi remei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, com li vaig expressar, senyora diputada, en una pregunta que vostè mateixa em va formular per escrit, el motiu pel qual suposo que prossegueix aquesta qüestió en aquesta sala és el mateix que en aquell moment seguia sent vigent, és a dir, aquesta església romànica, ermita romànica de Palau-solità, a Palau de Plegamans, no es tracta d'un immoble declarat bé d'interès cultural. Per tant, no és la Generalitat la que ha d'actuar ni hi ha d'interferir; correspon al municipi, que ha de donar-ne les garanties de conservació en aplicació de l'autonomia municipal i en l'exercici de les competències que li atorga la Llei de bases de règim local.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot repreguntar.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Evidentment, he insistit en una pregunta oral perquè considero insuficient i insatisfactòria la resposta que es va donar al seu dia per escrit.

Senyor conseller, vostè deu escoltar molt poc el president de la Generalitat quan diu «res del que passa a Catalunya és aliè al Govern de la Generalitat». Vostès no donen, habitualment, gaires mostres de ser respectuosos amb les competències municipals, i li'n citaré dos exemples: un, corresponent al seu Departament, i un, a un altre departament. Vostès parlen reiteradament i discuteixen sobre les barres de l'escut de l'Ajuntament de Barcelona, que si són dues, que si són quatre, que vinga *maraña*; primer exemple. (*Remor de veus.*) Segon exemple, vostès es subroguen en el tema de l'Alsthom, o bé se subroguen en la llicència de la clínica de la senyora del De la Rosa, es subroguen en competències municipals. En aquests dos casos es veu que sí, que vostès hi poden intervenir, però vostès, quan els interessa, es subroguen; quan no, s'inhibeixen. De què depèn? Depèn dels interessos econòmics que hi hagi en joc. I, segurament, darrere d'una ermita romànica hi deu haver molt pocs interessos en joc. I li diré, senyor conseller, la situació municipal del municipi de Palau. Miri, hi ha un alcalde de Convergència Democràtica de Catalunya, un alcalde que té un planejament aprovat, un pla general de l'any 77, fa més de deu anys que és alcalde i encara no li ha vagat de fer alguna revisió a l'entorn de l'ermita...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

La Sra. MARTÍ I CONILL: És l'alcalde... Un moment. Molt curt.

El Sr. PRESIDENT: No. És que, és clar, ha parlat de l'Ajuntament de Barcelona i ha parlat d'altres afers, i llavors no té temps per fer la pregunta.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Però l'alcalde ha redactat el projecte i ha donat la llicència... (*El president retira l'ús del micròfon a la diputada i aquesta continua parlant uns moments.*)

El Sr. PRESIDENT: Per consegüent, no l'hi puc prorrogar. S'ha acabat el temps.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, lamento, senyora diputada, que vostè —era molt clar, perquè la resposta que li havia donat era suficient— no hagi tingut cap argument per contradir el que ja li havia respost. Vostè s'ha afegit a altres qüestions que no fan al cas, i jo, el que li continuo dient, és que aquest és un bé que no és d'interès cult..., que no està declarat, que la competència és municipal, però, a més, jo li vaig dir a la carta —i tinc el plaer de manifestar-ho a tots els senyors diputats— que s'havien realitzat altres gestions: hi va haver una inspecció que havia realitzat la mateixa Direcció General de Patrimoni, però que, a més, s'havia sol·licitat també una inspecció de la Direcció General d'Urbanisme, per si això afectava urbanisme. És a dir, nosaltres hem fet tot el que podíem i havíem de fer, però correspon a l'Ajuntament aquesta decisió. I nosaltres defensem i continuarem defensant l'autonomia municipal, les competències dels ajuntaments, com també les competències de la Generalitat, i nosaltres procurarem no excedir-nos i que cadascú faci el que li correspongui.

Per altra banda, si, com vostè diu, aquest senyor alcalde fa tants anys que és alcalde, deu ser perquè és un alcalde de-

mocràtic, a gust i a satisfacció dels seus mateixos administrats.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. *(La Sra. Martí i Conill demana per parlar.)* La senyora Rosa Martí, per què demana la paraula?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, perquè jo no he posat en dubte en cap moment que l'alcalde ocupi un lloc democràticament —no ho he posat en dubte—, el que poso en dubte és que...

El Sr. PRESIDENT: Senyora Rosa Martí, vostè...

La Sra. MARTÍ I CONILL: ...sigui redactor del projecte i atorgador d'aquesta llicència.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Martí, vostè coneix perfectament el Reglament i sap que aquesta intervenció no procedeix en aquest moment.

Preguntes al Consell Executiu sobre les funcions polítiques que ha de desenvolupar l'oficina de Benestar Social del Ripollès, i sobre les característiques d'un càrrec de l'oficina de Benestar Social del Ripollès

Passem a la darrera pregunta, que la formula el senyor Manuel Nadal, sobre les funcions polítiques que ha de desenvolupar l'oficina de Benestar Social del Ripollès. Té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, si m'ho permet, puc acumular les dues que queden sobre el mateix tema?

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, doncs, molt ràpidament. Quines funcions polítiques ha de desenvolupar l'oficina de Benestar Social del Ripollès? I, senyor conseller, ens podria dir quin càrrec té el senyor Valentí Clarena, quins horaris ha de complir i quina remuneració rep?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, miri, vostè coneix que les funcions que té aquesta oficina, com qualsevol altra, són les que deriven del Decret 417/83, del 6 d'octubre, i això és el que ha de fer. Em sembla que és oportú dir-li, pregar-li, a vostè, a qualsevol diputat, a qualsevol persona, si coneix, si té algun dubte que en alguna oficina es fa quelcom que no va d'acord amb aquest Decret, que ens ho digui. Jo li ho agrairia moltíssim.

En segon lloc, el senyor Clarena és el responsable de l'oficina de Ripoll, percep una remuneració d'acord amb l'article 27 del conveni únic per al personal laboral de la Generalitat de Catalunya, com a responsable d'oficina, classificació A-3, de 2.744.890 pessetes brutes anyals, i el seu horari és el següent: al matí, de 9,30 a 13,30; a la tarda, de 16,30 a 20, i l'horari de tarda amb possibilitat d'una hora flexible.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, aquestes funcions ja les coneixia, però és que en realitza d'altres, i, en aquest cas, sí que són eminentment polítiques. És clar, perquè amb l'horari que el senyor conseller m'ha llegit, doncs resulta que a l'entrada de l'oficina de Convergència Democràtica a Ripoll, es diu que, per atendre les funcions de delegat de la comarca del Ripollès de Convergència Democràtica, aquest senyor està disponible de 10 a 1 a l'oficina de Benestar Social, i de 5 a 7 de la tarda. Per tant, ocupa gran part del seu horari atenent temes de partit.

En segon lloc, és clar, a mi m'agradaria saber quins mèrits té aquest senyor per ser el delegat de Benestar Social al Ripollès, quin concurs o quin sistema de contractació s'ha realitzat, perquè, evidentment, té un gran mèrit: que és de la corda política del conseller; té algun altre gran mèrit, i és que ja ha ocupat altres càrrecs públics —o en empreses públiques— i que ha hagut d'abandonar després d'una gestió no massa recomanable, i, per tant, sembla que té grans mèrits per ocupar aquesta funció a l'oficina de Benestar Social del Ripollès.

És clar, el senyor conseller ens demana lleialtat institucional; nosaltres també voldríem que aquesta lleialtat institucional es traduís a la inversa, i que, com vostè sap, en molts de casos, les oficines de Benestar Social del seu Departament sí que tenen una bona relació amb el seu Departament, però vostè la utilitza precisament per introduir elements de discòrdia en els municipis on les situa. Per tant, lleialtat institucional per part de les dues bandes, i jo la hi reclamo, en aquests moments, perquè em sembla que és molt important que això sigui així.

Repeteix: m'agradaria conèixer els mèrits del senyor Valentí Clarena i quin sistema s'utilitza per contractar aquest personal a les seves oficines.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. El senyor conseller Comas té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, hi ha una altra pregunta escrita —que, per tant, sortirà al *Butlletí Oficial del Parlament*—, feta per una il·lustre diputada, en la qual demana tota la informació relativa a la selecció d'aquesta persona. Ja tindrà vostè constància de com s'ha seleccionat, d'una forma més... S'ha fet la selecció com es fa sempre. Ser membre d'un partit polític o d'un altre no és motiu d'exclusió; per tant, si, en funció d'aquesta informació, no és del seu grat o creu vostè que necessita altra informació, li pregaria que m'ho digués.

Per altra banda, continuo insistint i demanant que, a part del que vostè ha assenyalat, a mi em sembla que no és adequat expressar-ho de la manera com vostè ho ha fet. Què és el que fa aquesta oficina que no ha de fer? Què és el que fan altres oficines? Jo no em puc moure per crítiques de caràcter general. Jo demano què és el que és. Aquesta qüestió que

vostè m'assenyala ara, jo ja la conec, no cal que me la passi. És una qüestió que ahir jo vaig dir que era una cosa mal feta i, per tant, aquesta és una qüestió que està mal feta –ho vaig dir ahir i ho reitero ara. S'ha obert expedient, jo procuro no immiscir-me en els expedients que obre el Departament, perquè el conseller no s'hi ha d'immiscir: hi ha un instructor, l'instructor que l'ha instruït és el subdirector general de Serveis i Coordinació, que és funcionari del Cos Superior de l'Administració de la Generalitat de Catalunya –cap càrrec polític–, i aquesta persona també ha demanat informe al comitè d'empresa –també l'ha demanat. Concretament, el comitè d'empresa diu –hi ha altres qüestions, però que em sembla que ara no és del cas, està a la seva disposició si ho desitja–, el comitè d'empresa ha presentat una llista de Comissions Obreres per majoria absoluta, i, per tant, diu: «Considerem suficients i adients les mesures correctores que, a conseqüència de l'expedient informatiu obert sobre aquests fets, s'han aplicat al treballador esmentat.»

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'assistència psiquiàtrica

El Sr. PRESIDENT: Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'assistència psiquiàtrica, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la, té la paraula el diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'objectiu del nostre Grup Parlamentari en presentar la interpellació al seu moment, tenia com a objectiu revisar, per bé que no exhaustivament, la situació de l'assistència psiquiàtrica i assenyalar les insuficiències que encara hi han, malgrat els esforços que es fan, que no s'està pas d'esquena al problema.

Aquella interpellació ha donat peu a aquesta Moció que avui aquí es presenta, que ja per a la seva tranquil·litat els vull dir que els nou punts que contempla la Moció podien ésser ampliat a més punts. Per exemple, aquí no consta què cal fer en el tema dels internaments forçosos, per exemple, o en d'altres tipus de matèria; però bé que la reflexió que nosaltres ens fem és que l'extensió de la Moció escapa a la temporalitat que contempla el Reglament de la cambra. És per això que, d'entrada, els esmento que agruparé els punts de la Moció en tres blocs i a cada un li donaré un tractament diferent, que de seguida sentiran vostès.

En primer terme, el primer punt diu que s'insta el Govern a gestionar l'oficialitat dels títols d'especialista en psiquiatria i que certifica l'Escola Professional de Psiquiatria de Barcelona. Aquest punt, per damunt de tot, és el desig nostre de reconèixer una realitat que a voltes escapa fins i tot als especialistes en la matèria, que és que Espanya no va tenir escola de neuropsiquiatria en tot el segle XIX, i tota la

psiquiatria de l'Estat s'escribia en clau de l'escola catalana. Això és d'aquesta manera. És a dir, que aquí recordar Peset Vidal, Giné i Partagàs, Pi i Molist, sobre tots. Giné i Partagàs perquè, d'alguna manera, posava el primer peu o el desenvolupament en el tom fisiològic del trastorn psíquic –cosa que ara està molt..., en fi, és, diguem-ne, la justificació primera de l'emmalaltir psicòtic– i que va ser seguit pel professor Solé i Sagarra, deixeble de Kleist, que amb Karl Leonhard, va enfil·lar la línia per intentar arribar on ara som des del punt de vista científic. Pi i Molist seria..., abans que Hans Selye parlés d'estrès, Pi i Molist observa en la mort del seu pare que es produeix una situació que després seria justificada científicament, esglaió per esglaió, però que ell ja va introduir i va detectar que és que el pare fou calumniat, el jutjat li donà la raó, però la mort se l'endugué perquè no va arreglar el desequilibri psico-somàtic. O sigui, que el primer psico-somatòleg català, Pi i Molist.

També cal aquí recordar Pere Mata, que és el fundador de la medicina legal a l'Estat. Cal dir aquí que hi ha un requitzell molt important, com Cubí i Soler, Pujadas, Dolsa, Campderà, Briansó, etcètera, que tot això faria que nosaltres no haguéssim d'anar a buscar els títols d'especialistes en sardanes a Extremadura. És a dir, que podríem aquí, en la nostra escola, donar títols que tinguessin el reconeixement d'oficialitat plena. Però d'això, en canvi, no en faré una qüestió, perquè d'alguna manera, en modificar les relacions de Catalunya amb l'Estat, això caurà pel seu propi pes i, per tant, aquest primer punt jo el retiro en funció que he fet allò que volia fer. Si m'ho permeten, només recordar els tres directors de l'Escola de Barcelona, el professor Sarró Burbano; el malaurat i traspasat tan d'hora, en Joan Obiols i Vié, rector d'universitat, degà del 72 al 79, rector l'any 77, que m'honora recordar-lo aquí, un home que ens va deixar el 79, precisament a Portlligat, fent una visita a la persona que vostès saben, i que realment jo crec que es va malmetre un individu –independentment del seu posicionament polític– d'una vitalitat i d'una força que només dona Catalunya en determinats aspectes, especialment en aquest, de la voluntat positivista, aquesta voluntat que tenia Obiols Vié.

Després tindríem aquí també de recordar Emili Mira i López, que, d'alguna manera, per les seves idees és exclòs després del franquisme, i ell s'exilia, i en canvi és el primer que escriu un tractat sobre la psicoanàlisi en català, el 1926. Etcètera, etcètera. Per aquestes raons i d'altres, Catalunya es mereixeria, doncs, entrar directament a ser reconeguda com una entitat de primera magnitud dins de l'avantguarda; és mundialista en matèria de neuropsiquiatria i així hauria de ser reconeguda.

Però bé, aquí no en farem qüestió, com tampoc no en farem del punt novè, que és cert que les associacions, les associacions que es dediquen a la salut mental a Catalunya i a l'assistència psiquiàtrica desitgen que siguin escoltades, i em fa l'efecte que ben analitzat, a algú, no potser de manera directa, però indirectament, a través d'altres tipus d'organitzacions, o institucions, o associacions, o collegis, hi han membres d'aquests que treballen a la vegada en aquestes

associacions, que estan representats en el Consell d'Assistència Psiquiàtrica i Salut Mental, i que penso que pel sol fet d'esmentar-ho jo aquí és possible que al Govern i a la Conselleria no li costi, igual com va fer en la correcció del 92 –la del 83 no incloïa dins d'aquesta els usuaris de la salut; en canvi, els va incloure el 92–, també probablement es podrien incloure aquests sense necessitat que el plenari es manifestés. Per tant, aquests dos punts, em penso que els retiro, per la suficiència que en l'argumentació tenen de per si, des del meu punt de vista.

Després, els punts cinquè, sisè, setè i vuitè, aquests em fa l'efecte que, per la magnitud que tenen, per exemple, algun d'ells, el cinquè, mereixeria o un monogràfic o una interpellació altra vegada sobre assistència psiquiàtrica, només per parlar d'urgències psiquiàtriques. Probablement, no sé si és un servei d'urgències psiquiàtriques que cal crear, però una unitat que recolzés la xarxa que encara no està ben estructurada, probablement seria positiu. Però això, diguem-ne, aquests quatre punts jo els retiraré sobre la base que el Reglament contempla d'altres accions parlamentàries que em permetran tocar-los individualitzadament i, possiblement, amb més aprofundida anàlisi i amb una proposta més acurada que aquesta genèrica que m'he permès fer aquí.

Per tant, vostès estan veient que la intenció del meu Grup Parlamentari no era tant presentar una exhaustiva proposta per ser aprovada com a moció, sinó, sobretot, tres punts que em semblen cabdals, especialment el punt número 3. És a dir, el punt 2 diu..., i aquests em semblen els prioritaris, és a dir, que la justificació d'allò que he mantingut en aquesta tribuna durant la interpellació i ara es justifica en els tres punts següents, que és on jo m'estendré una mica més.

El segon punt diu: «desbloquejar i accelerar el procés previst en la disposició addicional primera de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, és a dir, el traspàs efectiu dels centres, serveis i recursos sanitaris de les diputacions a la Generalitat o a nivell de negociació tripartida, és a dir, diputacions, Generalitat i Estat.» En primer terme, no cal dir que aquí he fet un lapsus, perquè tres diputacions l'1 d'octubre ja van fer els seus traspassos –és un tema tancat–, però, en canvi, la de Barcelona sí que és molt important i d'igual manera com a voltes es diu..., per part del Partit Socialista, el diputat Soto diu: «Escolti, senyor conseller, si vostè no fa aquest concert, no està perjudicant la regidora o el batlle; està perjudicant la societat...», nosaltres utilitzem també aquí –hi cap– aquest raonament de dir: quan estem bloquejant un traspàs perquè no tenim una coincidència de com fer-ho, d'alguna manera el que estem fent és perjudicar l'usuari, perquè estem bloquejant el desenvolupament ple del Programa de salut mental dins dels programes d'assistència sanitària general.

I per tant, nosaltres diem, el meu partit diu que és legítima la posició de la Diputació de Barcelona, de dir: «Nosaltres no tenim recursos finalistes i, per tant, com que són inespecífics, els continuarem tenint per a nosaltres, per col·locar-los en els ajuntaments, d'acord amb els nostres criteris polítics.» Això és una cosa que difícilment es pot con-

tradir. Però d'igual manera, si això va condicionat per llei que la Generalitat pugui desenvolupar el seu Programa de salut mental en funció d'aquests traspassos i sense mitjans, aquí això no funciona: o l'Estat ha de dir què és el que vol que faci la Generalitat en aquesta matèria i li dóna els recursos i l'assumeix en les condicions que vol la Diputació, o bé no li dóna l'Estat els recursos, i la Generalitat, seria d'ingenu prendre una responsabilitat sense recursos que no es podria complir.

Llavors, aquest enfrontament, aquesta situació, diguem-ne, d'estaticisme de la relació comporta estabilitat per a l'usuari, i aleshores aquí cal fer alguna cosa, i per això invito la cambra que, de manera –si pot ser– unitària, pugui recolzar aquesta cosa que em fa l'efecte que és l'esperit de tothom. És a dir, en realitat jo crec que no s'ha de fer una qüestió de guany polític més o menys important per una qüestió que afecta un sector important de la indefensió social. I aquesta sensibilitat que crec que hi ha a la cambra voldria que es manifestés en sentit d'aprovar aquest punt de la nostra Moció.

El tercer punt –que em sembla el més important de tots, aquest– tracta d'intensificar l'oferta d'una atenció complementària o alternativa als hospitals psiquiàtrics per a aquells malalts adults que requereixen una atenció perllongada, fins i tot durant les vint-i-quatre hores del dia. És a dir, centres de rehabilitació, tallers ocupacionals, clubs d'esplai, residències, etcètera. Jo aquí no m'estendré massa perquè cau pel seu propi pes; tinc la impressió que ja es fa un esforç, els recursos no hi són en la mesura, els concerts i les subvencions no es poden fer al nivell que cal, però la voluntat d'implementar i d'intensificar aquest esforç, d'alguna manera, justificaria la Moció que jo he presentat com a conseqüència de la interpellació, perquè no es pot resoldre una qüestió d'aquesta magnitud sense realment tenir un esperit globalitzador del problema i uns recursos suficients per tirar-lo endavant, amb les fiscalitzacions que calguin quan la iniciativa privada, que és molt valuosa, intervé i ajuda en aquest terreny.

Per tant, això ens sembla absolutament necessari. Vostès saben que estem molt per sota encara d'allò que necessita el país per donar compliment a tota la demanda. No ens passa com al País Basc, que sí que tenen recursos –té llista d'espera zero en aquest tipus de matèria–; a nosaltres ens caldria avançar dins del marc en què estem abans no es transformi aquest marc i puguem tenir una suficiència econòmica general que ens ho permeti, i no estar lluitant centímetre a centímetre, sinó que puguem fer una planificació amb una mica amb més suficiència.

I per últim, el quart punt –que també em sembla important– és intensificar i desenvolupar el reciclatge des de l'òptica psiquiàtrica dels metges d'atenció primària. Mirin, els metges d'atenció primària són la base de la qualitat assistencial sanitària. No ho dubtin. És el batalló de xoc, són la gent en què el país confia i en què el país es basa per tirar endavant qualsevol gest que es faci en planificació sanitària. Però també és veritat –i cal dir-ho, i ho diem des de l'elogi i

des de la crítica— que, a voltes, en aquesta matèria, no per raons imputables a ells mateixos probablement, a voltes fan una actuació en aquest camp que el que fa és emmascarar i evitar el buidatge de la situació real. Aleshores seria molt més pràctic que fessin derivacions en centres que poden estar en el mateix CAP o en CAP d'àrea comarcal o amb la *ratio* que l'apreciació tècnica donés, que poguessin derivar allà, en aquests mals, amb la qual cosa hi hauria molta menys prescripció de psicofàrmacs i, sobretot, es podrien afrontar els problemes de desequilibri mental des d'una òptica molt més racional i psicoterapèutica.

I això crec que s'ha de fer per una cosa, senyor conseller. Perquè, és clar, aquesta setmana jo vaig rebre una invitació —com que jo sóc metge d'aquestes característiques— per reciclar-me —que també ho necessito, malgrat que sigui psiquiatre: a vegades se m'obliden les coses i tot això— i em demanen 20.000 pessetes per anar cinc dies a fer un curset. De gent molt preparada, no cal dir-ho, però em semblava que això tindria d'assumir-ho la Conselleria, el reciclatge, almenys de les seves pròpies formacions en matèria d'assistència primària.

I dit això, els agraeixo molt la seva atenció i la seva comprensió. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Han presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Socialista i el d'Iniciativa. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Viñas.

El Sr. VIÑAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, jo, en primer lloc, he de donar les gràcies a l'illustre senyor Reguant per l'exposició que ha fet. Difícilment podria no estar d'acord amb les coses que ha dit. Per tant, jo agraeixo tota l'exposició que ha fet i la retirada dels punts que ha anomenat, cosa que farà que ens entenguem molt bé. Ara, degut a la forma com ha estat presentada, jo també voldria, per a la seva tranquil·litat, explicar una mica les motivacions que també tenim per acceptar aquesta proposta que ha fet.

Respecte al punt número 1, nosaltres teníem una esmena de supressió, perquè entenem que no és missió del Govern de la Generalitat efectuar unes tasques que pròpiament serien de caire de gestor administratiu. La Generalitat de Catalunya no té competències sobre estudis i titulacions d'especialització relatius a formació de nivell universitari: són els ministeris de Sanitat i Consum i d'Educació i Ciència, amb les atribucions que a cadascun els correspon i assistits pel Consell Nacional d'Especialitats Mèdiques, els que tenen les competències plenes.

El Sr. PRESIDENT: Aquest punt ha estat retirat, eh? No s'hi escarrassi massa.

El Sr. VIÑAS: Bé, d'acord, senyor president. Gràcies. Així passaré bàsicament als tres principals. Jo ho feia, de totes maneres, per donar...

El Sr. PRESIDENT: No, d'acord, no és que li ho impedeixi, eh? Li dic que no s'hi escarrassi massa.

El Sr. VIÑAS: D'acord, gràcies. Quant al punt 2, nosaltres tenim presentada una esmena en la qual simplement

fem de treure les paraules «desbloquejar» i «accelerar» per «continuar». I el text exactament diu: «Continuar el procés previst en la disposició addicional primera de la Llei 15/1990, del 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya i, en concret, el traspàs efectiu dels centres, serveis i recursos sanitaris de la Diputació de Barcelona.» Amb aquesta esmena, doncs, entenem que queda també reflectit el pensar i el dir del senyor Reguant.

Quant al punt tercer, doncs, l'hi acceptem literalment.

Al punt quart també hem presentat una esmena, que traurem la part última, la que ve després d'«atenció primària». O sigui, que nosaltres diríem, al quart punt: «a intensificar i desenvolupar el reciclatge des de l'òptica psiquiàtrica dels metges d'atenció primària».

Tot això és el que nosaltres acceptem. Les altres, pel fet d'estar retirades, doncs, accepto la retirada que ha fet i li ho agraeixo, però una mica per sobre sí que voldria dir-li alguna cosa. Per exemple, al punt cinquè: hi ha una pregunta al Consell Executiu, que va formular el mateix senyor Reguant, a la qual ja contestava el senyor conseller en els termes en què més o menys ha expressat vostè.

Quant als punts 6, 7 i 8, que responen més a Benestar Social que no pas pròpiament a Sanitat, doncs, aquí ja hi entren també criteris de tipus professional, en alguns casos: el de les pensions no contributives, que és el punt número 6.

Després, al punt número 7, sobre les pensions dels malalts psíquics i la gratuïtat dels centres de rehabilitació de dia, tallers ocupacionals, etcètera; sobre això sí que li hauria de dir que, per exemple, al punt sisè, actualment existeixen tres nivells segons els quals l'Estat, per mitjà del sistema de la Seguretat Social, pot donar resposta, que són les pensions contributives absolutes, la pensió no contributiva per invalidesa i el subsidi de garantia d'ingressos mínims. Per tant, podem observar tres respostes diferents a nivells considerats mínims de subsistència; tots tres mínims pretenen respondre davant d'una incapacitat per al treball. Considerem que caldria igualar totes les pensions mínimes i no vincular-les als ingressos familiars sinó als personals.

Algun col·lectiu de psiquiatres —dintre de la psiquiatria hi ha moltes tendències— critica que els malalts mentals joves i potencialment recuperables puguin accedir a aquest tipus de pensió, ja que consideren que és molt negatiu per a la seva recuperació, i això vostè, senyor Reguant, i jo mateix, ho hem experimentat. Per a alguns malalts mentals és més senzill cobrar una pensió, per petita que sigui, que fer l'esforç que representa una capacitat professional i una posterior recerca de treball. Aquest tipus de pensió només facilitaria en alguns casos la cronificació i la institucionalització del malalt. En tot cas, hauríem de potenciar les ajudes econòmiques lligades a programes individuals de reinserció social.

Al punt 7, les persones amb malaltia psíquica crònica que no poden treballar en cap feina sempre obtenen un grau de disminució superior al 65%. D'altra banda, cal tenir en compte que aquesta pensió és molts cops desincentivadora d'un procés d'integració, com hem dit abans.

Quant al punt 8, la majoria de places de centres de dia per a malalts mentals estan concertades pel Departament de Sanitat i són ja gratuïtes: 470 places, aproximadament. Des del 91, el Departament de Sanitat està concertant progressivament places que fins llavors només estaven subvencionades per l'ICASS; en concret, s'han concertat 70 places, que han passat a ser gratuïtes. Actualment, l'ICASS subvenciona 139 places i el mòdul de subvenció ha passat de 156.864 pessetes/usuari, l'any 90, a 258.086 pessetes l'any 92 —o sigui, hi ha hagut un increment del 64%. En cap cas, l'aportació del malalt és del 100%. Els tallers ocupacionals regulats pel Decret 279/1987 i l'Ordre de desenvolupament publicada el 1992 preveuen la gratuïtat pels centres que formin part de la xarxa d'utilització pública. D'altra banda, els tallers ocupacionals actualment reben una subvenció per la plaça coberta, que fa que en cap cas l'usuari hagi d'aportar el 100%. Pel que fa als centres de dia, ja sap que en aquest moment, doncs, són gratuïts.

I al punt 9, que ja ha rebutjat, doncs, certament hi ha l'Ordre de l'1 de juliol, i després hi ha també una pregunta al Consell Executiu, que ha donat resposta a aquests temes.

Per tant, nosaltres diem que si és acceptada la nostra esmena al punt 2 i al punt 4, acceptaríem, votaríem a favor el punt 2, el 3 i el 4. I agrair-li la retirada de les altres.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Viñas. Pel Grup Parlamentari Socialista i per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Daniel Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Per dir, bàsicament, o prendre posició sobre la Moció presentada pel diputat Reguant, dient que veiem bé la Moció presentada, que es suma a un conjunt d'iniciatives sobre psiquiatria aparegudes al Parlament els darrers mesos. Concretament, fa poc, es va produir també una moció, en aquest mateix plenari, sobre assistència psiquiàtrica. Entendre que estem d'acord amb la filosofia de fons de la moció, que ens sembla entendre, fins i tot, després de la remodelació de punts que ens ha anunciat el diputat Reguant, de la Moció que presenta, en el sentit de coincidir en la necessitat d'establir un horitzó clar, un futur clar respecte a com hagin d'evolucionar les institucions psiquiàtriques i l'assistència psiquiàtrica en general, pel fet que estem davant d'un sector, com ja hem dit altres cops, profundament descapitalitzat, que representa una mica el germà pobre de la sanitat catalana i que, malgrat que s'ha avançat els darrers anys en el sentit d'homologació i normalització de les institucions psiquiàtriques, resta molt per fer, sobretot si entenem que la psiquiatria només gaudirà d'un rol adequat si és en el marc del sistema sanitari general i, per tant, plenament integrada.

Sobre el punt de les diputacions, que potser és un punt que preocupava, jo he de reiterar la posició del Grup Socialista sobre aquest punt, que és que el futur de la psiquiatria no és abordable en el marc de les diputacions catalanes i només és abordable en el marc del sistema sanitari general i, per tant, de la seva transferència a la Generalitat de Catalu-

nya, i en això s'està, ens sembla, en això s'està: hi ha una negociació en curs, que esperem que sigui reeixida i que doni els fruits necessaris.

Quant als punts concrets de la Moció, tal com el diputat Reguant ens ha dit que queda —per tant, que quedarien vius, si no ho hem entès malament, els punts 2, 3 i 4—, nosaltres hem de dir que hem presentat un conjunt d'esmenes als nou punts —també a aquests punts 2, 3 i 4. Són un conjunt d'esmenes de precisió tècnica, bàsicament. Coincidim en el fons, en el sentit de buscar aquest horitzó per a la psiquiatria i mirar de donar-hi un impuls, com ja hem dit altres vegades, i consegüentment, sense més explicacions, perquè les esmenes s'expliquen per si mateixes, diríem que votarem a favor de la moció, tant si s'admeten les esmenes de precisió que hem presentat com si no. També, un cop sentit el diputat Viñas, del Grup de Convergència i Unió, hem de dir que hi votarem igualment a favor, si són admeses les esmenes de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, i per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Anunciar que el nostre Grup votarà favorablement els punts que el senyor Reguant ha mantingut de la seva Moció; dir que el nostre Grup ha fet una esmena al punt 2 que, fonamentalment, coincideix també amb l'esperit de l'esmena del Grup de Convergència; és a dir, concretar molt que en aquests moments cal reprendre el diàleg amb la Diputació de Barcelona per fer efectiu el traspàs de l'atenció a salut mental, i celebrar que un cop més en aquest Parlament parlem del tema de la salut mental. Fa pocs mesos el nostre Grup va fer una interpellació —el mes de novembre— que no vam sortir satisfets de la resposta del senyor conseller en el sentit que existeix avui un incompliment del que va ser un mandat del Parlament; és a dir, la necessitat d'elaborar un pla quadriennal de la salut mental. És cert —com el senyor conseller va contestar— que s'ha fet un pla de salut mental de dos anys. S'han aconseguit qüestions positives, però els dos temes clau que a nosaltres ens preocupen en aquest tema no han estat assolits. En primer lloc, el tema de la necessitat de la integració de la salut mental en l'assistència primària i, en segon lloc, la necessitat de fortes inversions que aturin el procés de descapitalització d'aquest sector. En aquest sentit —i ho repeteixo—, votarem a favor de la Moció d'Esquerra Republicana i de les esmenes a què els representants del Grup de Convergència i del Grup Socialista han fet esment. En el cas que el senyor Reguant les acceptés, les votaríem també favorablement.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup que no ha esmenat, que és el Popular, té la paraula per a fixar posició. El senyor Barceló té la paraula.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Simplement per anunciar el nostre vot favorable, després de la intervenció del doctor Reguant en aquesta cambra, i havent

quedat aquesta Moció solament amb tres punts –el 2, el 3 i el 4–, nosaltres anunciem el nostre vot favorable, ja que estem d'acord amb aquests tres punts, i també anunciar-lo independentment que el diputat accepti o no accepti les esmenes, tant del Grup de la majoria com dels altres grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló.

Ara, el senyor Reguant té oportunitat de pronunciar-se sobre les esmenes presentades. Temps màxim, cinc minuts.

El Sr. REGUANT: Que no exhauriré. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les esmenes que planteja el Grup de la majoria em penso que són raonades i milloren –entenc– el nostre propi text, i no el canvien substancialment. Per tant, són de molt fàcil acceptació. El punt quart, el punt on diu que farien arribar..., on diu «intensificar i desenvolupar el reciclatge..., els metges», i punt, em sembla també «de rebut», perquè l'altre punt es pot tractar amb més profunditat i amb més anàlisi, en una proposició no de llei que ja els anuncio que llançaré endavant per poder-la treballar més bé. Quant a les esmenes del Grup Socialista, els agraeixo també la seva aportació, per bé que modestament diuen que són tècniques, també em fa l'efecte, doncs, que van una mica més enllà, i ho accepto també perquè milloren d'alguna manera la literalitat de les nostres propostes.

També l'esmena d'Iniciativa per Catalunya em sembla que també en aquest sentit i per bé..., cal dir en honor a la veritat que jo, en la meua interpellació, vaig recollir l'esperit que havia deixat Imma Mayol damunt d'aquesta tribuna, i avui, d'alguna manera, voldria dir que modestíssimament –no es pensin pas que em sembla una cosa extraordinària–, però aquí s'està produint una cosa que vaig a dir la paraula: se'n diu consens, d'això. «Consens» vol dir que la cambra camina en una direcció en matèria que voluntàriament renunciem a fer-ne guany polític immediat, i això és molt important des d'un punt de vista de qualitat de la vida democràtica. És per això que em sembla que, si això servís de punt de partença a una entesa més àmplia en d'altres temes que a voltes porten crispació innecessària i que penalitzen alguna mica la qualitat de tots plegats. Jo tinc la impressió que faríem, aixecaríem el llistó del nivell de la vida parlamentària. És per això que agraeixo a tots els grups i accepto les esmenes en el seu contingut, i més, i més perquè d'alguna manera demostrarem que, en matèries com aquesta i en d'altres, podem caminar en una direcció naturalment única per bé que discrepem en aspectes d'altres que són més a debat, que això ja ho farem. Però en temes que afecten la indefensió social –i després tindrem oportunitat de tornar a aquesta qüestió– el consens és una garantia per a la ciutadania que tota la cambra té una sensibilitat determinada que garanteix que els seus problemes són escoltats, són atesos i són de gran interès pel conjunt de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. (El Sr. Viñas demana per parlar.) Sí, el senyor Viñas té la paraula. Per què la demana?

El Sr. VIÑAS: No, simplement per preguntar al senyor Reguant, que ha dit que acceptava les esmenes també dels altres grups, si el que posarem a votació serà l'acceptació de les esmenes del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: No, posarem a votació els punts de la Moció amb les modificacions de les esmenes...

El Sr. VIÑAS: ...de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Oh, és que també ha acceptat...

El Sr. VIÑAS: És el que volia que digués.

El Sr. PRESIDENT: No, no, senyor Viñas, fa bé de voler-ho aclarir, perquè també ha acceptat les esmenes socialistes i del Grup d'Iniciativa, i podria ser que fossin incompatibles amb les de Convergència i Unió.

(Pausa.)

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, desitjaríem, a efectes de poder-nos posicionar correctament, saber exactament com queda el text.

El Sr. PRESIDENT: Sí. El senyor Saura també ha demanat la paraula.

El Sr. SAURA: Sí. Jo, per facilitar la votació, com que l'esmena al punt segon nostre és semblant o gairebé idèntica amb l'esmena convergent, no tinc cap problema a retirar la nostra esmena i donar suport a l'esmena de Convergència.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Ara, el senyor Reguant té la paraula per aclarir...

El Sr. REGUANT: Jo no sé si cal aclarir; la cosa és que a mi m'ha semblat, i potser m'he equivocat en la meua percepció, que les esmenes que em feien els altres grups eren complementàries de la que em feia el Grup de la majoria; però, si això no és així, el diputat Saura acaba de fer una correcció per facilitar les coses, i bé, bé, em sembla que, quant a les esmenes del Grup Socialista, jo crec que no cal que siguin tocadetes: és purament una cosa d'ordre tècnic, des del meu punt de vista. Però, és clar, si el Grup de la majoria vol qüestionar això, d'alguna manera, el que ha d'assumir el Grup de la majoria, també, és que allò del consens que jo parlava, vull dir, per unes petites coses, doncs, no podrà ser, i aquí està la cosa, no? Perquè jo em quedaré, naturalment, les esmenes de la majoria, com és lògic... (Rialles.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, gràcies, senyor Reguant. El senyor Viñas?

El Sr. VIÑAS: Sí. Demanaria la lectura del text per saber com queda.

El Sr. PRESIDENT: Perquè els serveis tècnics de la cambra procedixin a la redacció acurada, doncs, posposarem la votació del text de la Moció i entretant se seguiran tramitant els punts de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació professional ocupacional

Passem al desè punt, Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de formació professional ocupacional, pre-

sentada pel diputat senyor Xavier Soto i Cortés. No? El senyor Rañé té la paraula.

El Sr. RAÑÉ: Bon dia. Senyor president, senyores i senyors diputats, el proppassat dia vam substanciar una interpellació amb la qual vam intentar –i crec que hi vam reeixir, una altra cosa són les opinions que puguin tenir altres membres d'aquesta cambra– exposar el que al nostre entendre era la problemàtica que hi havia en el tema de la formació professional ocupacional a Catalunya. I vam intentar, vam plantejar que nosaltres constàvem que existia un conjunt de problemàtiques al voltant de la programació que es feia, al voltant de la participació institucional, i al voltant del consens necessari i convenient per poder tirar endavant aquests elements.

Nosaltres vam manifestar la impressió que no podia ser que, conscientment i volgudament, es programés amb els criteris que havien comportat aquesta execució que vam analitzar, i que donava com a resultats que les especialitats programades no corresponien a les necessitats de les empreses i els treballadors, i posàvem com a exemple que només el 23% dels recursos anaven a Indústria quan és un sector amb una forta problemàtica; tothom reconeix que és un sector que està mancat d'un procés de formació professional, i que a més a més és un sector que el seu impacte, la seva aportació al producte interior brut català és molt més important.

Que nosaltres no creiem que conscientment i volgudament la distribució territorial que s'havia fet tingués aquesta distribució en el territori i que, per tant, com que no hi havia fil conductor i es produïen contradiccions tan importants com que comarques en condicions similars tinguessin tractes completament diferents –com parlàvem del Pallars, de la Vall d'Aran..., dels dos Pallars i de la Vall d'Aran o del Montsià... Que, a més a més, no podia ser que conscientment i volgudament, les comarques amb més taxa d'atur tinguessin menys inversió en formació, i que no podia ser que conscientment i volgudament hi haguessin accions formatives, sense valor afegit de caràcter important, que se subvencionessin i que a més a més es consideressin com una acció de xoc. I posàvem com a exemple cursets de quaranta hores per a explicar un full de càlcul.

Nosaltres creiem que això no era conscientment i volgudament, i que en tot cas tampoc feia falta que el Govern es donés massa cops al pit, que plantegés ell un acte de contricció massa fort, i que només amb el propòsit d'esmena ja en teníem prou. És a dir, que solucionar els problemes que hi havien era suficient per poder tirar endavant un procés que és àmpliament necessari. I en aquest sentit, que aquestes són normalment les directrius que tenen les interpellacions, vam constatar aquests problemes; no se'ns va contestar, fonamentalment, perquè jo crec que la contesta que ens va donar el conseller va ser una contesta més preocupada i interessada per l'element puntual que no per l'element de fons que nosaltres vam posar de manifest, però en tot cas, com sempre succeeix en aquest element, quan després d'un procés de crítica, per un procés de constatació de

deficiències, avui venim amb un plantejament de proposició, per resoldre'l, que sembla ser que és aquesta dinàmica que adequa, d'una banda, la crítica i, per una altra banda, la proposició per resoldre els problemes.

I en aquest sentit hem plantejat una moció amb quatre punts, dos d'ells, basats a intentar resoldre d'una vegada per totes el problema de la participació institucional, el problema de la participació dels agents socials representatius en el tema de la formació professional ocupacional.

En primer lloc, proposem la creació del consell català de la formació professional ocupacional, com a òrgan de participació institucional; com a mecanisme per poder afavorir la participació de la societat. L'altre dia es va intentar plantejar un debat o algunes reflexions, jo crec que en uns termes massa simplistes i, de vegades, una mica maniqueus –de bons i dolents– i de planificadors i de no planificadors. Jo crec que en aquest sentit és bo que hi hagi una planificació, perquè «planificació», al cap i a la fi, és fer plans, i la Generalitat en fa molts, de plans; per tant, la Generalitat planifica. Per tant, no es pot desqualificar qui vulgui planificar. Sembla evident que la planificació i la programació i l'orientació i la direcció no han de ser intervencionistes, i potser el gran problema que hi ha és que en aquests moments tenim més intervencionisme que no planificació. Quan no hi ha planificació, quan no hi han criteris, quan no hi ha direcció, l'acció de govern, de vegades, es transforma en una acció intervencionista en lloc d'una acció directora, orientadora.

És en aquest sentit que entenem que crear un consell català de la formació professional és un element positiu en la línia de poder oferir, primer, participació a la societat, a la societat organitzada i, en segon terme, adequar la formació a les necessitats d'empreses i treballadors.

El segon punt, que és una conseqüència de l'anterior, és un punt que pretén exclusivament que la Generalitat compleixi allò que va dir el conseller de Treball fa nou mesos, en una interpellació, que és la creació de les comissions territorials de seguiment de la formació ocupacional. I això ho fixem abans de procedir als repartiments de fons, de recursos, del 1993. Els traspassos, les transferències d'aquestes competències es van fer el gener de l'any passat. Hem tingut tot un any, en el qual no s'ha produït aquesta participació, en el qual hi ha hagut un incompliment flagrant del decret de traspassos, i entenem que això és necessari que en aquests moments ho complim abans que l'exercici del 93 es faci. Això és absolutament possible i, en tot cas, després, tenint en compte que l'ordre que regula aquest procés de subvencions i de recolzament als cursos de formació professional va sortir el proppassat dia 26, és evident que encara no estem a temps de poder-lo fer d'una manera eficient.

D'altra banda, el tercer punt és un tercer punt adreçat a intentar fomentar o crear un nivell de concertació amb les organitzacions empresarials i organitzacions sindicals de caràcter més representatiu a fi i efecte de determinar els criteris que han d'orientar la formació professional ocupacional.

I per últim, l'element que va suscitar alguns..., o una proposta del que al nostre entendre tindria de fer en aquests moments el Govern de la Generalitat al voltant de la formació professional. A hores d'ara s'ha produït a Catalunya una combinació d'agents, entitats i institucions que tindran, que tenen ja participació activa, nivell de compromís i nivell d'inversió en el tema de la formació. D'una banda, la Generalitat té tres departaments que estan treballant d'una manera no excessivament, no massa coordinada —jo diria que en alguns casos, bastant poc coordinada—, com pot ser el tema del Departament de Treball, en la formació ocupacional; el Departament d'Ensenyament, en la formació professional reglada, i el Departament de Benestar Social en la formació d'adults. Aquests tres departaments tenen competències, aquests tres departaments estan treballant sobre àrees o aspectes molt concrets que afecten el tema de la formació professional ocupacional en la formació de treballadors, però no hi ha coordinació.

A més a més, després de l'acord tripartit que s'ha produït a nivell de l'Estat i del seu desplegament a Catalunya, també els agents socials i econòmics participaran en la formació contínua de treballadors. El que proposem, el que desitjaríem és que des del Consell Executiu es promocionés la coordinació, primer, de les seves pròpies institucions i entitats, dels seus propis departaments, cosa que ha estat reclamada i cosa que és realment difícil d'aconseguir i, d'una altra banda, que s'obris un procés, també paral·lel al de coordinació, amb el qual evitéssim d'una banda les duplicitats, es fomentés la col·laboració i la cooperació i tinguéssim un plantejament d'aprofitament més racional dels diferents recursos.

Aquestes són les quatre proposicions que nosaltres fem, que vénen a ser la proposta en positiu per resoldre els problemes que l'altre dia vam comentar i vam detectar. Esperem que, d'una proposta en positiu, se'ns doni una resposta també constructiva i en positiu a aquesta Proposició que fa el Grup Socialista.

Rés més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé. No hi han esmenes. Per consegüent poden fixar posició, els grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Pujol i Folcrà.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular manifesta la seva sorpresa pel fet que, en un moment de greu recessió econòmica, amb un fort increment de l'atur, amb una caiguda del producte interior brut de Catalunya, només sostingut pel creixement feble, en qualsevol cas, del sector serveis, el Departament de Treball, el Consell Executiu i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió prioritzin les qüestions competencials a la generació de solucions efectives.

S'ha aconseguit, dins d'un marc general d'escàs diàleg i de manca de concertació entre els agents econòmics i socials, una entesa molt important pel que fa a oferir un major protagonisme en la planificació i gestió dels serveis de formació professional ocupacional, i creiem que el Departament de Treball no ha estat a l'altura de la voluntat de concertació social que han demostrat els agents econòmics i socials.

En aquest àmbit, com en tants d'altres, existeix un principi de concurrència competencial que ja ha estat definit pel Tribunal Constitucional en diverses sentències i que hauria de portar al Consell Executiu, d'acord amb allò que preveuen els punts 3 i 4 de la Moció a debat, a trobar fórmules de coordinació entre els serveis propis i els gestionats per altres administracions i/o agents socials i afavorir la concertació entre els agents socials en matèria de formació professional ocupacional.

Atesa l'actual crisi que pateix l'economia espanyola i que afecta de forma especialment sensible sectors clau de l'economia catalana, el Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya hauria d'assumir un rol més actiu per tal d'aconseguir l'obertura a Catalunya d'un marc de negociació entre associacions empresarials i sindicals; marc adaptat a les necessitats específiques del nostre país aprofitant els organismes consultius ja existents. No veiem justificada la creació d'un nou òrgan *ex novo* que incrementa la ja de per si carregada estructura burocràtica de la Generalitat de Catalunya, raó per la qual ens abstindrem en el punt 1 de la Moció.

Per una altra banda, el compliment de les mesures previstes al Decret 1577/91, de 18 d'octubre, de transferències de les competències de gestió de la formació professional ocupacional en favor de la Generalitat de Catalunya és una exigència de pura lògica. Malauradament hem de fer notar que el Ministerio de Trabajo no ha estat massa encertat en la reconversió dels models de planificació i gestió de la formació professional. No ha estat encertat en la mesura que ha actuat de forma unilateral justificant l'actitud poc decidida del Departament de Treball, que considera que existeix un grau alt d'indeterminació de responsabilitats jurídiques interdepartamentals en aquestes competències.

Confiem que no tinguem d'arribar al Tribunal Constitucional per tal d'aclarir quin és el límit entre la legislació bàsica i la legislació autonòmica en matèria de formació ocupacional. Mentrestant preferim optar per una prudent abstenció en la votació del punt 2 de la Moció a debat.

Entenem que cal prioritzar ara més que mai la defensa del treball i la reducció del diferencial social entre els diferents segments del mercat laboral amb criteris de màxima convergència amb la normativa sòcio-laboral dels estats més avançats de la comunitat europea. Al nostre entendre, aquest esforç, on la formació professional ocupacional tindrà un paper molt important, hauria, a més a més, d'assumir aspectes diversos com el reconeixement del protagonisme en la gestió de la política de formació professional de les associacions empresarials i sindicals; la convergència de la normativa laboral al marc laboral existent als estats més avançats de la Comunitat Econòmica Europea i la reducció del dèficit públic de la Generalitat de Catalunya. Per això donarem el nostre suport als punts 3 i 4 de la Moció.

Del fil conductor de la meua intervenció, senyor president, és dedueix que el Grup Popular demanarà votació separada dels punts 1 i 2 d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà favorablement els quatre punts de la Moció, que ha defensat el senyor Rañé, perquè creiem que, en definitiva, dóna sortida, proposa solucions a una situació en què avui es troba la formació professional ocupacional a Catalunya, que nosaltres qualifiquem que ha donat un pas enrere des dels traspàs de competències des de l'Estat a Catalunya. Diem que dóna sortida perquè creiem que no pot ser en aquests moments que la participació de les organitzacions socials avui sigui més reduïda o inexistent en relació amb el que era abans, quan aquests cursets depenien de l'Estat; en aquest sentit ens sembla correcte el punt 2. D'altra banda, perquè és una moció que proposa la necessitat de programació anual del conjunt de la formació professional ocupacional, cosa que en aquests moments no es fa. I, en tercer lloc, perquè també planteja fórmules de coordinació entre els diferents departaments del Govern.

Per aquestes tres raons que, en definitiva, significarien, en cas d'aprovar-se la Moció, donar un pas endavant en la gestió d'uns recursos importantíssims traspassats recentment, anunciem el vot favorable a la Moció del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup va seguir amb molt d'interès la Moció substanciada sobre formació professional ocupacional i el debat que s'està ara fent sobre la Moció subsegüent perquè de fet la formació professional ocupacional és un vessant de la formació professional general; però és un vessant molt primordial –tant com els altres si més no; uns altres que són molt més lligats a l'ensenyament reglat–, però és un vessant clau i profundament significatiu en el procés de reestructuració productiva, de reconversió industrial i de reconversió d'altres sectors com el que està vivint el nostre país avui en dia.

Per això, per l'interès en el tema i per estar d'acord amb el plantejament de la Moció, el nostre Grup anuncia que votarà a favor de tots i cadascun dels seus punts perquè planteja, si més no també, dos nivells que creiem bàsics i urgents. Per un cantó, la instauració de mecanismes de participació institucional i social en la formació ocupacional, que la Moció concreta en el consell català de formació professional i, d'una vegada, l'execució de les comissions territorials de seguiment i, per altra banda, perquè planteja la coordinació interdepartamental necessària entre els departaments actualment competencials en la formació ocupacional, que són Treball, Ensenyament i Benestar Social.

I ja sé que és potser una certa neurosi que els grups de l'oposició patim, però no deixaria d'insistir un cop més que

considerem –i aquí crec que els grups de l'oposició hi estem tots d'acord– que Benestar Social hi és anecdòticament competencial perquè creiem que el tema d'adults hauria d'estar d'una vegada a Ensenyament. En tot cas, com que això tampoc no té res a veure amb votar o no votar la Moció, reinsistir en el nostre suport a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup, en posicionar-se sobre aquesta Moció, no ho pot fer sense fer una referència molt directa a la interpellació que l'ha motivada –d'altra banda lògica, no deixen de ser les mocions subsegüents a interpellacions– perquè ja fa anys que el senyor Rañé i jo som els designats pels nostres grups per debatre qüestions d'aquest tipus, i em sembla que és la primera vegada que li diré una cosa que la sento i que, per tant, suposo que me l'acceptarà, doncs, amb la cordialitat que li vull dir; que entenc que la interpellació que ha motivat aquesta Moció era una interpellació maliciosa; maliciosa perquè, és clar, el Grup que dóna suport al Govern em sembla que és legítim que li doni suport en tots els moments i també en l'actuació concreta dels consellers quan responen a la interpellació.

És clar, una interpellació genèrica sobre formació ocupacional, que la presenten el senyor Soto i el senyor Corbacho sense cap altra indicació, va donar a entendre al conseller, sense cap altre preàmbul, doncs, que possiblement, pels diputats que la presentaven, es referiria més a qüestions de tipus –anem a dir– de *curricula* o de tipus formatiu i, en canvi, apareix legítimament –el Reglament suposo que ho permet– el senyor Rañé i, és clar, i ens l'enfoca més sobre la participació dels agents socials, etcètera. És clar, això, diguem-ne, és –entenc que maliciosament– intentar descol·locar el conseller i per això ell ja va dir que realment no podria donar satisfacció completa al que demanava el senyor Rañé perquè no ho coneixia o no..., l'havia enganxat una mica desprevingut sobre la intencionalitat de la interpellació.

Però també va haver-hi una qüestió, que sincerament em sorprèn, del tarannà que sempre havia manifestat aquí el senyor Rañé, en aquesta tribuna, que era tota aquella espècie d'embolic posant d'exemple de la mala distribució dels recursos, fent referència, doncs, a la Pobla de Segur, a un poble que es diu Aramunt, que sembla ser que és el meu; no és el meu; és el veí i ja sap vostè la rivalitat entre pobles. Ara em tiren pedres, del meu, perquè resulta que, segons el senyor Rañé, jo he afavorit el poble del costat.

Miri si és una comarca, diguem-ne, amb pocs recursos i de les de difícil promoció, que fins i tot els serveis de la cambra, quan han fet la transcripció –vostè s'ho pot mirar– ho han traduït per «Agramunt». O sigui, «Aramunt» és «A-r-a-m-u-n-t»; per tant, gairebé no està ni en el mapa..., i, per tant, és un lloc en el qual s'està fent una acció que jo diria que és intel·ligent, perquè en els programes de la Comunitat

Europea n'hi ha un d'específic per refer pobles destruïts durant la conflagració mundial. Nosaltres no vam participar, sortosament, en la conflagració mundial, però ens hem pogut acollir a uns programes on es poden refer pobles abandonats assimilant-los –i va ser un programa que vam presentar i a través de l'Estat espanyol se'ns ha concedit–, i aquesta és una de les raons per les quals, a més a més de les inversions que fa el Govern, s'aprofita del Fons social europeu i en comptes de merèixer l'aprovació del Grup de l'oposició sobre una qüestió que és de tipus positiu i reequilibradora, resulta que perquè dóna la circumstància que és un poble al costat del meu, doncs, ha de ser criticable.

Miri, jo, perquè, és clar –això consta en el *Diari de Sessions*–, de 186 milions de pessetes, que va dir el senyor Rañé, de cursos a la Poble de Segur, adjudicats a centres de la Poble de Segur n'hi ha 5.142.000. I la resta poden ser confusions o poden ser papers, que d'acord que els van recollir de la Conselleria, però..., o, per exemple, les Comissions Obreres i la Unió Sindical Obrera, en cursos donats per la Conselleria a les seves seus de Barcelona, diuen que han fet cursos a la Poble de Segur. Per tant, no imputi al Departament l'afany de fer cursos a la Poble de Segur. En fa les Comissions Obreres, en fa l'USO, sembla ser, i pel que hem pogut veure, doncs, potser ho fan per fer així, diguem-ne, doncs, més bonica la distribució territorial dels seus cursos, però realment aquests cursos encara a hores d'ara no sabem si s'han fet o no.

Per tant, el que m'agradaria desmentir és que el Departament tingui una preferència especial cap a cap localitat concreta. Dir que ens sorprèn que s'utilitzi la procedència geogràfica de naixença d'un conseller per buscar –entenc, ho repeteixo, maliciosament– una explicació estranya al repartiment dels recursos, i, per tant, dita aquesta segona part del que entenc que havia sigut maliciosa, la presentació de la interpellació, també dir respecte a la Moció que, és clar, que a conseqüència d'això aleshores no la podem acceptar; és a dir, sembla ignorar-se que aquí hi ha hagut un acord tripartit a nivell estatal que ens ha tret competències traspassades. Dir que per un diputat al Parlament de Catalunya a nosaltres ens costa de veure com es preocupa més de si es respecta, pel Govern, el Decret de traspassos, quan, al nostre criteri, amb l'article 33, de l'Ordre que el desplega, és suficient –vostè pot opinar que no–, però, i en canvi, no li preocupa que no es compleixi el Decret de traspassos quan recupera al cap de poc temps competències ja traspassades... Crec que el nostre Parlament del que s'hauria de preocupar fonamentalment és de les competències que ens detrauen i, evidentment també, de com fem ús de les nostres; això està claríssim!, però, primordialment de les competències que se'ns detrauen. I d'això no se'n sent parlar.

El senyor Rañé que, és clar, és diputat del Parlament de Catalunya, però no s'amaga de la seva condició de ser secretari de relacions institucionals de l'UGT fins al punt que quan a vegades el conseller en fa referència demana la paraula per al·lusions, i el president, amb aquesta benevolència extraordinària que sempre té, doncs, la hi dóna, quan no ha

estat al·ludit, perquè suposo que aquí ell està en funció que és diputat al Parlament de Catalunya.

Per tant, ni una paraula sobre una qüestió que és realment molt greu. I, és clar, diu «concertar». Què vol dir concertar? Que es transforma la mesa en una mesa petitòria? Que els agents socials i econòmics van a veure què aconsegueixen de l'Administració o a concertar? És a dir, quan l'Administració catalana vol el suport dels agents socials per combatre un acord tripartit, que va contra la nostra autonomia, i els agents socials, per interessos particulars d'ells, els anteposen als nacionals i resulta que llavors, diguem-ne, això... no és no concertar? És a dir, a vegades, quan no es concerta no és únicament per falta de voluntat d'alguna de les parts, que pel que sembla sempre ha de ser l'Administració; a vegades no es concerta per falta de voluntat de l'altra part que junt amb l'Administració està a la taula. Perquè vostè sap positivament que s'havia avançat molt sobre el model de participació, molt; i que quan va arribar el moment ja d'explicitar-lo és quan va sorgir l'acord tripartit i el decret que després fa que es recuperin les competències; és quan hi ha reformulacions del Pla FIP a nivell estatal. I avui dia encara no sabem quins són els cabals dels quals podrà disposar la Generalitat de Catalunya per programar la seva formació ocupacional.

Bé, solucionem primer aquests temes, mirem realment què és el que hi ha per poder programar i a partir d'aquí vostès coneixen de sobres el tarannà dialogant i concertador del Departament. A molts llocs de la resta de l'Estat s'enveja el nivell d'entesa social, de concertació, d'acords a què s'arriben –serveis mínims– entre patronal i sindicats i entre patronal, sindicats i Departament de Treball i Administració. I això no es pot desvirtuar a través d'una moció perquè no respon –al nostre criteri– a la realitat.

Per tant, no podem donar suport a aquesta Moció i en conseqüència hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmilo. (*El Sr. Rañé demana per parlar.*)

El Sr. RAÑÉ: Senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Rañé, per què demana la paraula?

El Sr. RAÑÉ: No sé quin és l'article, però per aclarir allò de la malícia de la meua interpellació.

El Sr. PRESIDENT: Com? Com? Per...?

El Sr. RAÑÉ: S'ha dit que ho havia fet d'una manera maliciosa i voldria aclarir alguns termes respecte...

El Sr. PRESIDENT: Vostè vol dir que no ho va fer maliciosament?

El Sr. RAÑÉ: Jo l'únic que volia dir és que no ho vaig fer maliciosament i que en tot cas és exclusivament a partir de la informació que s'ha tramès pel Parlament, sol·licitada al Departament de Treball, que surten aquelles xifres que són xifres objectives dels papers donats pel Departament de Treball mitjançant el Parlament. Només això; això no és maliciós; és constatar un fet.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé.

Passem a la votació del text de la Moció. Votarem separatament els primers dos punts, en primer lloc.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text dels dos primers punts de la Moció ha quedat rebutjat per 17 vots a favor, 51 en contra i 2 abstencions.

Es voten els altres dos punts.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests dos darrers punts de la Moció han quedat rebutjats per 20 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'assistència psiquiàtrica (Continuació)

A continuació passarem a la votació de la Moció corresponent al punt número 9 de l'ordre del dia. Prego al senyor secretari que procedeixi a la lectura de tal com queda el text de la Moció després de l'acceptació d'esmenes de diferents grups.

El Sr. SECRETARI PRIMER: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a:

»1. Continuar el procés previst a la disposició addicional primera de la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya i en concret el traspàs efectiu dels centres, serveis i recursos sanitaris de la Diputació de Barcelona a la Generalitat a partir de les negociacions en curs.

»2. Intensificar l'oferta d'una atenció complementària o alternativa als hospitals psiquiàtrics per a aquells malalts adults que requereixin una atenció perllongada en centres de rehabilitació, tallers ocupacionals, clubs d'esplai, residències o institucions similars.

»3. Intensificar i desenvolupar el reciclatge psiquiàtric dels metges d'atenció primària.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari.

Es procedeix a la votació de la Moció segons la fórmula que acaba de llegir el senyor secretari.

Vots a favor?

El text de la Moció ha quedat aprovat per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la política universitària

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre la política universitària, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall. Té la paraula per presentar-la.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em temo que Convergència i Unió votarà

contra aquesta Moció i pot al·legar molts motius; per exemple, que aquest diputat fa quinze dies va inventar problemes inexistents; per exemple, que el Govern de Convergència i Unió ha fet una tasca magnífica en universitat; o, per exemple, que tot allò que es demana ja s'està fent.

Bé, però jo penso que la realitat és tossuda. Quan vaig presentar fa quinze dies la interpeHació pressentia que hi havia problemes a les universitats, però poc podia pensar que durant aquests dies els problemes de la universitat ocupessin tant espai a la premsa. Díficilment i gairebé per motiu de volum podria portar aquí tot el dossier de premsa d'aquests quinze dies. Els faré només lectura, per no cansar, d'alguns titulars: «Les universitats es rebel·len pels privilegis de la Pompeu Fabra»; «El rector de l'Autònoma...» —perdó, en castellà—, «*El rector de la Autònoma denuncia trato de favor de la Generalitat a la Pompeu Fabra*»; una altra: «*Freno a las inversiones universitarias*»; «*Los siete centros públicos catalanes paran proyectos por valor de 14.000 millones*»; «*Las universidades deberán repartirse los 10.054 millones de la Generalitat para 1993*»; «*Las obras previstas para los próximos cuatro años no se harán al menos hasta el 2001*»; «*Todos contra las ventajas de la Pompeu Fabra*»; «*La quiebra de un modelo...*», etcètera. Tot això són titulars que han sortit aquests dies i algun de positiu, per exemple, que diu: «El finançament universitari a debat» i anuncia que a l'Autònoma es farà un debat amb la participació del comissionat, la directora general d'Universitats del Ministeri, catedràtics, etcètera.

Bé, tot això penso que demostra que la política universitària del Govern de Convergència i Unió està en un moment crític. Hi ha problemes que han explotat aquests dies: una polèmica agra sobre el desequilibri de les subvencions; una protesta pel fre a les inversions universitàries; queixes de les tres noves universitats; exigència al Departament d'Ensenyament, per part d'una universitat, que pagui la matrícula gratuïta tradicionalment concedida als seus funcionaris. I aquesta polèmica jo penso que esclata en el pitjor moment, perquè la universitat el 1993 i en el futur té uns grans reptes: creixement de la demanda universitària —vaig parlar de 10.000 estudiants que aquest juny i setembre no podien entrar en la universitat—; canvis de la demanda; exigència de qualitat; necessitat de més relació amb la societat; noves titulacions i nous plans d'estudi; integració a Europa i necessitat de fomentar la mobilitat.

I la qüestió curiosa és que la universitat penso que en aquest moment té equips humans per portar-la endavant i avançar, que mai en la història de Catalunya potser s'havia produït aquesta doble circumstància: uns equips humans capacitats i una incomprensió general d'aquests equips amb el Govern.

La resposta improvisada i contradictòria del Govern jo pensó que és el que ha provocat aquesta situació. Una vegada l'any el senyor Pujol s'acosta a aquesta tribuna i diu que la universitat és molt important, però en acabat delega la resposta als problemes universitaris a un conseller poli-facètic, jo diria al conseller de les mil i una competències: la

una és la de Cultura, les mil són les de la Corporació de Ràdio i Televisió, Joventut, Universitat i altres facetes, que segurament podrem constatar en els propers dies.

El Govern no assumeix les conseqüències polítiques i econòmiques de l'estructura actual que és l'existència de set universitats, i la lectura superficial que es pot fer dels fets que he tractat d'exposar, a través de la lectura dels titulars dels diaris, la lectura superficial és que existeix una rivalitat entre les universitats per la subvenció i per les inversions. La lectura seriosa que penso que hem de fer, senyores diputades i senyors diputats, és que hi ha una situació difícil i que aquesta situació l'ha provocat el Govern de Convergència i Unió.

Em referiré a uns quants punts de la Moció; és la improvisació de recursos en la seva assignació, la improvisació en l'assignació de recursos.

Hi ha un desequilibri aparent —ja dic aparent per ser molt prudent— de subvenció per alumne entre 240.000 i 1.300.000. Jo estic d'acord que no és l'únic criteri, com la renda per càpita segurament no és l'únic criteri, però no deixa de ser un índex. Bé, quin és l'origen del malestar que ha esclatat? Jo penso que és la suma de dos factors: la insuficiència de recursos d'algunes universitats, més la manca explicitada de criteris.

La conseqüència ha estat una polèmica agra entre universitats, en què sembla que mútuament s'acusen o de discriminació o de manca de qualitat. I penso que la responsabilitat en aquesta polèmica no és dels rectors, que tots ells volen —i és natural que ho demanin i que lluitin— el màxim de recursos, perquè la institució que dirigeixen pugui complir les seves funcions, sinó que penso que la responsabilitat és del Govern. Hi ha hagut manca de tacte, algunes vegades; des de l'inici. Recordin, per exemple, que en el pressupost del 1991 el Govern va assignar 500 milions a la Universitat Pompeu Fabra, i que una esmena del Grup de la majoria va augmentar de 250 milions —o sigui, d'un 50%— aquesta assignació provisional del Govern. Això és una mala manera de fer les coses: això és una provocació innecessària i inútil perquè, a més a més, en el consell social de la nova universitat hi havia el director general de Pressupostos, el director general d'Universitats i el secretari general del Departament d'Ensenyament i, per tant, no s'explica per què, si realment —no poso en qüestió que necessitessin aquests diners—, si realment els necessitaven, la Generalitat, el Departament d'Ensenyament no se n'havia assabentat abans, a través d'aquests membres... (*Remor de veus.*)

I, en aquest moment, diguin el que vulguin, no hi ha criteris objectius. Sé que fa anys que es discuteixen, però han de reconèixer que encara no existeixen. I, atenció, que a la resposta per delegació del senyor conseller de Cultura hi va haver una informació que em va alarmar molt; en general, la seva resposta va ser molt vaga, però hi va haver una cosa que em va alarmar molt: va dir que aquests criteris o mòduls que es discutirien entrarien en vigor en la present legislatura. Senyores diputades i senyors diputats, ens trobem en una situació absurda: que primer es reparteix el pastís, i que des-

prés es fa una comissió de savis per discutir els criteris respecte als quals s'ha repartit aquest pastís. Per tant, aquesta situació, jo pregaria als senyors diputats i senyores diputades de la majoria, ja que aquí no hi ha present cap conseller que pugui tenir competències similars: no hi ha el conseller d'Ensenyament, a qui van prendre aquestes competències; no hi ha el president de la Generalitat, que és el que actualment les coordina; no hi ha el conseller de Cultura, que és el que em va donar la contesta el dia anterior... Jo no sé, realment, d'aquest Govern, qui es cuida de veritat de les universitats, però, en absència de membres del Govern que sembla que puguin estar especialment interessats pel tema, jo prego als senyors diputats de la majoria que, per favor, la situació que s'ha produït aquests quinze dies últims no es pot produir el curs que ve. No es pot produir mai més, aquesta situació! I penso que el Govern l'ha provocat, en part, per la seva improvisació i per la seva manca de tacte.

Per tant, en el primer punt de la Moció es demana que es decideixin aquests criteris abans d'acabar el curs; que es puguin aplicar pel pressupost de l'any que ve.

Els punts 2 i 4, els tractaré junts, perquè penso que també hi ha hagut improvisació en el tema de les noves universitats i titulacions. I dic quatre universitats noves, set universitats públiques a Catalunya. Però quines queixes ha generat la improvisació amb què s'ha portat això? Que no es reben a les noves universitats transferències per a despesa corrent; que està —en el cas de Lleida, per exemple— mal valorada la transferència a professors; que han de desaparèixer titulacions en aquestes noves universitats... I aquí s'han comès, també, errors greus en el procés. Es va presentar, primer, el director general d'universitats a les universitats aquestes noves, dient «han de desaparèixer titulacions». A continuació hi va el senyor Laporte, desautoritzant el seu director general i dient «No, això ha estat un malentès». I el senyor Laporte dona una treva. Doncs, bé, jo penso que aquesta treva ha estat un greu error, perquè quin és el resultat? El resultat és que s'ha posat a les juntes de govern provisionals d'aquestes universitats una doble responsabilitat molt difícil: primer, la de fer un procés constituent de les noves universitats i, segon, fer una reconversió de l'empresa. I alguna cosa, senyores i senyors diputats de la majoria, hauran fet malament, quan tinc entès que han canviat el director general d'Universitats anterior i que en aquests moments tenim un nou director general d'Universitats.

També es parla en la Moció del pla d'inversions que s'hauria de fer. Mirin, es va fer, d'acord, un primer pla quadriennal de 25.000 milions, i això ho celebrem, però el Grup Socialista ja va advertir des del començament contra tres coses: primer, que es fes amb deute de les universitats; segon, que hi hagués una «carència» de quatre anys i, tercer, que el retorn fos en deu anys. Perquè, políticament, això és una centrifugació del deute de les universitats, però des del punt de vista pràctic vam advertir que passaria el que realment està passant en aquest moment, que és que hi ha en aquest moment la màxima càrrega financera per pagar les inversions que ja estan fetes; enguany, ha pujat 1.500 mi-

lions la despesa que s'ha de fer per aquesta càrrega financera respecte a l'any passat i, al mateix temps, s'haurien d'atendre les inversions de les noves universitats, Pompeu Fabra..., i també de continuar els plans de les altres universitats.

Finalment hi ha hagut, penso, també una improvisació del Govern en la creació de la quarta universitat. Miri, aquí tenim un cas insòlit en la legislació comparada: és que vam crear una universitat sense assenyalar el seu emplaçament. Això ha tingut perjudicis pràctics. Per exemple, ara, en aquest moment, tot just es comencen les obres de remodelació de la seu definitiva, de les casernes, i quan dic que tot just es comencen, vull dir que aquest matí, abans de venir al Parlament, he passat per les obres i, realment, hi havia uns grans cartells. He entrat a dintre i hi havia tan pocs operaris..., jo no els diré que hi hagués menys operaris que cartells, però el que sí que els puc assegurar és que si posem tots els operaris que hi treballaven un al costat de l'altre no aconseguirien tapar els cartells.

Bé, llavors, a part del tema aquest de la lentitud de les obres, hi ha hagut un canvi de projecte. Sembla que la nova universitat diu «no» a contribuir a solucionar el problema de la massificació, «no» a satisfer el dret a l'educació, i «sí» a crear un nou model pedagògic, cosa que sempre he alabat, de la qual cosa tots ens n'alegrem, de la qualitat de l'ensenyament que s'hi pugui donar, i que ho voldríem per a totes les universitats.

Jo penso que, per tant, potser el Govern es va equivocar quan va fer el projecte de creació de la quarta universitat. El que segur que és cert —no sé si es va equivocar o no el Govern— és que la memòria que ens van presentar acompanyant el Projecte de llei és paper mullat, no es compleix. Per tant, si és paper mullat, nosaltres, en un punt de la Moció demanem que se'ns expliqui el pla de consolidació de la Pompeu Fabra, i ens sembla que això seria bo i de dret per a la societat. Això seria bo per a la mateixa Universitat Pompeu Fabra, perquè seria més compresa per la societat, i això seria bo per a les altres universitats, que sabrien clarament quina és la seva situació i què els espera.

Finalment, l'últim punt de la Moció, que demana incrementar l'oferta de formació professional —jo especialment m'hi volia referir— superior, és una mica per avançar-me a un argument: estic segur que si el senyor comissionat, que no pot comparèixer al Ple del Parlament, hi pogués comparèixer, m'hauria dit «no tots els problemes d'aquests deu mil alumnes que s'han quedat sense plaça els pot solucionar la universitat; en part, hem de fer un sistema fort de formació professional, sobretot superior»..., per dir que hi estic totalment d'acord, si em volguessin replicar això, he presentat aquest punt de la Moció. Però com que estava aprovat en una moció anterior i tindria por que avui ho votessin en contra, per si, a més a més, algun grup parlamentari pensés que això no era prou congruent amb la intervenció que vaig fer, aquest sisè punt de la Moció estic disposat a retirar-lo si algú m'ho demana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall.

No hi ha esmenes presentades... (*Pausa.*) O sí? El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té esmenes... Senyor Bargalló, té la paraula. (*Pausa.*) Iniciativa també, però va per ordre de presentació.

(*Remor de veus.*)

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Sense problemes d'ordre de presentació, i molt menys tractant-se de l'illustre diputat senyor Roc Fuentes. (*Pausa. Remor de veus.*) Gràcies. (*Remor de veus.*)

Com sap el Grup Socialista, la nostra posició en temes d'aquests sempre és molt centrada, i creiem que a aquest Parlament no hem vingut ni a fer gestos ni a aplaudir, ni a cridar, tot i que hi hagi algunes il·lustres senyores diputades i alguns il·lustres senyors diputats d'un cantó i altre de la banda que sembla que tinguin aquestes afeccions de caràcter dramàtic, que, en tot cas, no creiem que aquest hemicle sigui el més considerat per desenvolupar. (*Remor de veus.*) Però, en tot cas, parlant també de dramàtica, el tema de la universitat ha estat utilitzat pel Govern de la Generalitat com un tema de maquillatge, com un tema de maquillatge i com un tema molt sovint d'una tramoia repintada, en la qual s'utilitzen uns elements d'obres teatrals ja passades per escenificar obres noves, que, a més a més —a més a més—, ens volen col·locar com a obres del teatre més modern. Això em ve al cap perquè avui parlem d'universitats, fa quinze dies vam parlar d'universitats i molt em temo, espero i desitjo, i, en part, ho provocaré, en parlarem bastant, d'universitats, en aquest període de sessions i en els propers... Durant la campanya electoral l'aleshores conseller d'Ensenyament —que ja havia dit que no ho volia ser, i ara comissionat d'Universitats— ens anava venent la creació de moltes universitats en el seu mandat o en el seu regnat a la Conselleria d'Ensenyament, quan Ensenyament tenia Universitats. I ens venia la creació de moltes universitats, i ens deia: «No, és que la Rovira i Virgili, l'hem creada; la Universitat de Lleida, l'hem creada; la Universitat de Girona, l'hem creada», i jo deia, «No, ja hi eren, han canviat de nom», i em deien: «No, no, les hem creades». Nosaltres, insisteixo en aquesta posició de bona fe que ens caracteritza, ens ho vam creure. I ara, quan veiem que per a Tarragona ja gairebé no arriba a 300.000 pessetes per alumne i a la Pompeu Fabra passa del milió, ens diuen «Oh, és que ja hi eren, i la Pompeu Fabra l'hem de fer de nou». I ara ja hem esgotat la nostra capacitat de credulitat en el tema universitari; l'hem esgotat tant que el senyor Magí Cadevall, que o és clarividenc o ha tingut en aquest tema una sort realment envejable i que, en tot cas, significa la seva oportunitat, entre la interpellació i la Moció ha tingut la sort, ha tingut la sort que es nomenés un nou director general d'Universitats, el doctor Ramon Pla i Arxé, i que els tres rectors de les universitats de Barcelona que no són la Pompeu Fabra emetessin un comunicat molt en la línia del que ell defensava en part en la interpellació, i contra la línia del que el conseller, que el «panconseller», o que el conseller de més amplis coneixements —com ahir ens va recordar en una interpellació, i com

demostra constantment, perquè en els darrers plens ha estat capaç de respondre en temes competencialment tan diversos com cultura, universitat i joventut; almenys des del punt de vista d'un govern amb competències plenes i que les executa— va contradir.

De fet, el tema d'universitats és un tema greu; és un tema greu per a molts punts de vista. Primer, perquè no hi ha cap criteri i, el que és més greu, cap voluntat d'executar una política universitària catalana. No hi és; una política universitària catalana, no hi és. No hi és. Està claríssim: ni territorialment, ni curricularment, ni per continguts, ni per estil d'universitat. El tema de la UNED, la Universidad Nacional de Educación a Distancia, continua essent *anacional*, continua essent *de distancia*, tot i estar a Terrassa i a Tortosa, i si algú de vostès és afeccionat a llegir alguna cosa més que retalls fotocopiats de diaris, i a llegir amb voluntat fins i tot humorística, comprovin els llibres de text que els alumnes d'Història estan obligats a seguir a les dependències de la UNED de Terrassa i se'n faran creus, si en aquell mateix moment miren el calendari i veuen a quin any estem, i veuen a quin any estem i en quina dècada estem.

Hi ha hagut un fre a les inversions, tot i l'augment pressupostari relatiu, un fre a les inversions —el senyor Cadevall ho ha dit i té raó. Hi ha distinció de tracte entre els alumnes de depèn quines universitats —el senyor Cadevall ho ha dit i té raó. Mentre hi ha universitats amb un nombre d'alumnes reduït, en cursos de postgrau que tenen *numerus clausus* petitíssims, hi ha universitats en aquest país que no tenen *campus*, perquè no se'l poden pagar, i hi ha universitats en aquest país que tenen escoles d'enginyeria situades en zones de perill que no les poden canviar perquè no tenen diners per canviar una simple escola d'enginyeria, mentre hi ha universitats que es poden fer grans edificis en zones de ciutat i en zones cares de terreny de ciutat.

No existeix política universitària —ho ha dit el senyor Cadevall i jo hi he insistit. Jo conec el nou director general, que prové també del ram de la filologia, i ja he dit que la meua credibilitat se m'ha esgotat; plantejaria dubtes que realment pogués haver-hi en un termini curt una política universitària —si n'hi ha, millor. Hi ha estudis que es repeteixen, estudis que tenen l'amenaça de suprimir-se; hi ha la decisió de primar —i es va dir des d'aquí no fa massa— els estudis dits tècnics i socials per damunt dels humanístics, oblidant que la universitat també té una funció social, també té una funció social d'aportar a la societat allò que no demana el segment productiu immediat però demana la realitat cultural de la societat i demana aquella societat que volem crear des dels governs, i s'han estat retallant estudis que no entren en les peticions del segment productiu actual. I no hi ha una assumpció del canvi geogràfic del mapa universitari; encara no estem convençuts que en el nostre país hi ha altres universitats que no estan a Barcelona, encara no ens adonem, realment i pràcticament, que en el nostre país hi ha estudis universitaris a Lleida, a Girona, a Reus, Tarragona..., amb aquella obvietat tan brillant, jo crec que és el fet més brillant en tema universitari del senyor Laporte, que és dir-

ne Rovira i Virgili i acabar amb una polèmica estúpidament innecessària que es provoca sovint quan no es vol anar al problema de veritat. Però que també hi ha estudis universitaris a Vic, que també hi ha estudis universitaris a Terrassa, que també hi ha estudis universitaris a Tortosa, a Manresa, a Vilanova, a molts altres llocs. I que l'actual mapa universitari no preveu el futur d'algun d'aquests estudis. I que un dia o altre ens haurem d'afrontar que què fem amb els estudis de Vic i de la zona, què fem amb els estudis de Tortosa, Amposta i la zona de l'Ebre i què fem amb altres estudis.

Perquè això és un tema de diners i no és un tema de diners, és també un tema de sensibilitats, és un tema de criteris, és un tema de política, és un tema de voluntats. Per això vam seguir amb molt d'interès la interpellació del senyor Magí Cadevall, per això ens vam llegir la Moció ràpidament, quan la vam poder llegir, per això hi vam presentar tres esmenes, que, si vostès les coneixen, intenten situar la Moció del senyor Magí Cadevall —amb la qual estem plenament d'acord— en un context més globalitzador, més nacional, que intenten fins i tot remarcar que la situació de discriminació positiva de la Universitat Pompeu Fabra es fa més evident comparant-la amb la discriminació negativa de les altres universitats creades en una època semblant que la Pompeu Fabra.

I, a més a més, ens felicitem de coincidir en una de les esmenes amb el senyor Roc Fuentes, esmenes que són coincidents, que, per no produir allò que ha passat en el cas de la Moció del senyor Reguant, que a l'hora d'aprovar-la no sabéssim quina de les dues esmenes..., i en cas que el senyor Cadevall volgués acceptar-les, jo diria que al nostre Grup tant li fa que es mantingui l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya; és una qüestió estrictament de redactat i no hi té cap inconvenient. I, en tot cas, dir que, s'acceptin o no s'acceptin les esmenes, el nostre Grup votarà favorablement la Moció, tot i que desitjaria, per aquesta concreció nacional, territorial, descentralitzada i globalitzadora, que s'acceptessin.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i per defensar les seves esmenes, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, certament, pensem nosaltres, en coincidència amb moltes de les paraules que s'han dit aquí, que les universitats catalanes estan patint una crisi anunciada. Una crisi que no ens pot pas venir de nou perquè, si repassen intervencions nostres i d'altres grups en el debat de pressupostos i abans, podem veure que aquella política que s'ha anat seguint en relació amb la universitat no podia portar, malauradament, altres conseqüències que les que ha portat. I havia de ser així forçosament perquè hi ha hagut una manca d'idees clares, de política clara en relació amb el tema universitari; hi ha hagut manca de planificació quant a la ubicació de les universitats, quant al contingut físic d'aquestes universitats, quant a les titulacions, quant al

sistema d'ensenyament, quant a les dotacions, i, certament s'han produït situacions extraordinàriament diferents.

Però jo voldria dir aquí que per nosaltres el problema essencial són les mancances del conjunt de les universitats de Catalunya. És a dir, nosaltres noensem que s'hagin de rebaixar els continguts de la quarta universitat, de la Pompeu Fabra, sinó que precisament nosaltres, el queensem, és tot el contrari: és que cal abordar amb profunditat els problemes de les altres universitats. I, per tant, nosaltres, que donem suport, ple suport, a tots i cadascun dels punts d'aquesta Moció, també hi hem presentat esmenes, que pretenen donar-li aquest àmbit molt més general.

Perquè aquí s'han citat alguns dels problemes que pateixen sobretot les universitats de nova creació ubicades fora de Barcelona. N'hi ha que són clamorosos –jo crec que tots–, però els problemes de la Rovira i Virgili, certament amb ubicacions a llocs extraordinàriament perillosos però, a més a més, amb una manca de definició de la ubicació definitiva, de les titulacions definitives..., no se sap, no se sap si s'utilitzaran, que es podrien utilitzar, les casernes de Tarragona, es farà una tasca que nosaltres considerem doblement positiva –de substituir casernes per universitats–, si això es farà a Tarragona, si es farà fora del casc de Tarragona, si hi haurà *campus* universitari o no n'hi haurà; de moment, realment, estan en unes condicions absolutament a precari, sense saber exactament quines titulacions podran impartir, quines titulacions podran donar, sense conèixer quines instal·lacions tindran; evidentment, sense que hi hagi uns mòduls adients, objectius de subvenció a les universitats. I, en definitiva, el que demostra l'actual situació és, per una part, el tracte absolutament diferenciat d'unes universitats en relació amb unes altres; demostra la manca de criteris objectius a l'hora de marcar aquestes subvencions; demostra també la manca de respecte a l'autonomia de les universitats, a la participació de les universitats, dels seus consells, en l'elaboració de la política de la Generalitat, en l'elaboració de les subvencions.

Per tant, cal forçosament redreçar la política universitària, però –hi insisteixo, voldria que quedés molt clar– no tant per anar a treure una universitat, sinó per anar a millorar, essencialment, les altres. Nosaltresensem que les nostres dues esmenes a dos punts van en la línia que apuntem aquí, en la línia de millorar el contingut de la Moció i de donar-li aquest sentit més ampli, aquest sentit nacional i posar l'accent també en la necessitat d'anar a abordar urgentment els problemes i la planificació de les universitats de nova creació, de totes les universitats de nova creació. I hem de dir molt sincerament que, per descomptat, estem d'acord amb les esmenes que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya i que, en concret, perquè fa referència al punt cinquè, que hi ha una esmena coincident en el fons però naturalment diferent en la forma, perquè hi ha una concreció nominal en l'esmena d'Esquerra Republicana, que hem de dir molt sincerament queensem que recull més clarament i millor que la nostra esmena, que el nostre punt en concret, i que, per tant,ensem que, òbviament, si s'ac-

cepta aquesta esmena hauria de ser –nosaltres així ho diem i ho acceptem– amb el text que ha proposat Esquerra Republicana de Catalunya.

Res més, senyores diputades i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, els minsos recursos destinats a les universitats públiques catalanes a la Llei del pressupost de la Generalitat per a 1993 ha comportat un desequilibri entre els diferents projectes de modernització de les universitats. Les nostres universitats, la Central de Barcelona, Politècnica de Catalunya, Autònoma de Barcelona, de Girona, de Lleida i Rovira i Virgili de Tarragona es veuen forçades a reconduir a la baixa els seus plans d'inversió.

Després d'aquesta primera exposició inicial a manera d'entremès, començaria a posicionar-me en els diferents punts d'aquesta Moció. El Grup Popular votarà favorablement els punts primer i segon de la Moció, atès que, des d'un punt de vista tècnic, formulen demandes de pura lògica. El problema, pel Grup Parlamentari Popular, és l'oportunitat política i tècnica d'exigir un increment de les despeses públiques d'aplicació de criteris de màxim rigor fiscal i pressupostari.

Pel que fa al punt 3, el Grup Parlamentari Popular ha presentat una proposició no de llei sobre la problemàtica del finançament universitari, considerant que el Consell Executiu ha d'assumir uns criteris més racionals i més equitatius en el repartiment de les subvencions en favor de les universitats públiques catalanes, que han de tenir com a condició la garantia d'una major convergència de les *ratio* subvenció per alumne, que coincideixin amb la Proposició no de llei presentada pel nostre Grup, i que, en conseqüència votarem a favor.

El punt 4 de la Moció, per la seva banda, podria implicar una intromissió de l'Administració autonòmica amb l'autonomia universitària, amb la qual no estariem d'acord; però, per un altre punt de vista, tampoc veiem que s'hagi encertat en les decisions programàtiques d'oferta de titulacions universitàries, i creiem que cal la seva racionalització. Tampoc exclou, el que acabo de dir..., i reconec que hi ha una certa programació que pretén satisfer les necessitats i demandes d'educació de la societat, que no és la que faria el Grup Socialista, evidentment, i que tampoc és la que fariem nosaltres. Aquest argument és el que ens aconsella d'abstenir-nos en aquest punt.

Pel que respecta al punt cinquè, manifestem la nostra posició a favor del projecte de creació d'una universitat pública de màxima qualitat, concertat amb la Universitat Pompeu Fabra. Creiem que es tracta d'un projecte que cal recolzar, atès que incentiva la competitivitat del sistema universitari català. Malgrat això, entenem que s'han comès errors de planificació que han encarat l'execució del projecte, cas per

exemple de la seva ubicació al centre de la ciutat de Barcelona, amb uns preus de sòl i de rehabilitació d'edificis molt superior a les localitzacions alternatives a la zona metropolitana de Barcelona. I considerem necessari que s'informi el Parlament de Catalunya del projecte de consolidació i creixement d'aquesta universitat, per la qual cosa també votarem favorablement aquest punt de la Moció.

Pel que fa al punt sisè, sobre formació professional, votarem en contra per entendre –sense entrar en el fons de la qüestió d'aquest punt– que en la interpellació que va donar lloc a aquesta Moció no es va fer cap referència a aquesta qüestió, raó per la qual el nostre Grup Parlamentari desconeix els arguments del Grup Socialista que puguin donar suport a aquest punt sisè de la Moció. I també, per una altra banda, perquè veiem una proposta de certa ambigüitat que no aclareix si es refereix o no a formació ocupacional universitària i que entenem que hauria de ser tractada de forma específica.

Del fil conductor de la meua intervenció, senyor president, s'entén que el Grup Popular demanarà votació separada dels apartats quart i sisè, i no conjuntament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Salvatella.

El Sr. SALVATELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, és amb motiu de l'absència de la nostra companya, la diputada Carme Vidal, que pujo avui aquí per defensar la posició del meu Grup Parlamentari, el de Convergència i Unió, respecte a aquesta Moció presentada pel diputat socialista senyor Cadevall i les esmenes d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya.

És el tema de la política universitària una qüestió que tots considerem –penso– d'interès vital per al país i per al seu futur. És evident la preocupació del senyor Cadevall i també dels senyors Bargalló, Fuentes i Pujol que han intervingut abans, pels temes de planificació universitària, i és també evident que saben plantejar-los amb rigor i correcció. Això no obsta, és clar, perquè constatem d'entrada un punt de vista diferent. Senyor Cadevall, vostès busquen allà on es falla per posar-ho en evidència, nosaltres intentem explicar què fa el Govern. Vull creure, però –vull creure–, que, independentment del nostre color polític i de la nostra trajectòria vital i professional, el que tots cerquem és que les coses funcionin.

I és que, de bell antuvi, en la seva interpellació, el senyor Cadevall va constatar públicament punts de coincidència entre una i altra posició –són paraules seves–; fóra injust no reconèixer que el Govern de Convergència i Unió ha fet moltes coses en el camp universitari, i també estic molt d'acord amb els principis, però malgrat tot, tinc dues inquietuds. Una vegada escoltades les intervencions en la interpellació, rellegides les paraules dites pel senyor Cadevall, les respostes del conseller Guitart, recordades les diverses ocasions que en la Comissió de Política Cultura s'ha tractat aquest tema i altres semblants, i escoltades també les inter-

vencions que em precedeixen, em sap greu, em sap molt de greu haver-los de dir que no puc entendre el sentit, la causa, ni l'oportunitat de la Moció presentada. Penso que repassant les intervencions que hi ha hagut en ple i en comissió sobre política universitària queda clar, com un cel serè en migdia d'estiu, que per activa i per passiva se'ls ha explicat que el Govern està treballant en tots i cada un dels punts que planteja la Moció.

Repetim-ho: doncs; en els punts 1, 2 i 3, vostè, senyor Cadevall, parla del finançament de les universitats. En el primer punt reclama que el Govern, abans d'acabar el curs 92-93, defineixi uns mòduls objectius de subvenció de les universitats de Catalunya que els permeti millorar la qualitat de la docència i de la investigació, d'acord amb els consells econòmics. En el segon punt se centra en la necessitat de dotar les universitats del finançament necessari. I en el tercer demana la definició d'un nou pla d'inversions que estableixi terminis i prioritats.

En la Comissió de Política Cultura recordo que es va anunciar, en una resposta a la Proposició no de llei sobre la Universitat Pompeu Fabra, que el Govern estava treballant en l'establiment d'uns mòduls de finançament bàsic per a les universitats. En aquests moments s'estan elaborant aquests mòduls tot consultant les mateixes universitats. Però és que, a més, el conseller Guitart, en la resposta a la interpellació ja referida, repetia que l'actual model de finançament és un model heretat que conté massa elements distorsionadors i és voluntat del Govern d'arribar a una formulació que permeti d'activar millor les necessitats de les universitats i atendre-les de forma equitativa. Afegia el conseller que el mòdul 9 entraria en vigor –com han recordat abans– durant aquesta legislatura. Vostè, senyor Cadevall, ho demana en un termini més breu; el que li puc dir és que en un tema d'aquesta importància no es pot anar de pressa, que no hi ha cap necessitat de forçar la definició en els propers quatre mesos i que és preferible per a les universitats que es facin uns mòduls ben fets que no pas uns mòduls fets de pressa.

Altra cosa és que, en qualsevol cas, aquests mòduls només poden servir per determinar el funcionament bàsic de les universitats, ja que vostè hi relaciona una sèrie de conceptes que ens semblen aliens. És allò d'assegurar els àpats però no el cafè i copa. Cal deixar clar, per exemple, que el finançament de la recerca s'ha de cercar per altres vies, tampoc no té sentit relacionar la definició dels mòduls amb el curs acadèmic, atès que el finançament –vostè ho sap– a les universitats s'estableix per anys pressupostaris i no pas per cursos.

Finalment, vostè relaciona les subvencions a les universitats –sembla que d'una forma directa– amb la millora de la qualitat de la docència i de la recerca. Bé, no puc estendre'm gaire, perquè el temps és curt, però li puc assegurar –vostè ho sap també perfectament– que la correlació entre l'economia, el finançament i la qualitat en aquest cas no és perfecta o ni molt menys bivariada.

Pel que afecta a les noves universitats, li puc repetir que, en el moment que el Govern en va impulsar la creació, va

fer unes previsions de les seves necessitats de finançament que aquest Parlament va poder conèixer per mitjà de les memòries que s'adjuntaven als projectes de llei. El Govern ja està aplicant aquestes previsions, tant pel que fa a les inversions com a les subvencions. El paper dels consells econòmics no és determinar quines aportacions ha de fer la Generalitat, sinó vetllar perquè el pressupost de la universitat s'ajusti als recursos disponibles i, en tot cas, com preveu la Llei de reforma universitària, cercar altres vies per obtenir-ne d'addicionals. D'altra banda, la Generalitat està representada ja en els consells econòmics i, per tant, el diàleg entre ambdues institucions pot ser fluid i regular.

El conseller de Cultura en la seva intervenció també va anunciar que el Govern de la Generalitat ja ha definit el nou Pla d'inversions tal com vostè demana en el tercer punt. A més a més, s'està ultimant la concreció d'aquest Pla per a l'any 93, amb terminis i prioritats –tal com vostè diu.

Vostè demana també, senyor Cadevall, en el quart punt de la Moció, una programació de l'oferta de titulacions universitàries que puguin satisfer la demanda d'educació i les necessitats de la societat. Un cop més, grans principis amb els quals tots –em sembla– hi estem d'acord. En aquesta línia el Govern hi treballa contínuament. La programació de l'oferta de titulacions universitàries es ve efectuat anualment i ara s'està acabant per part del comissionat d'universitats i recerca una programació a mig termini; s'estan aplicant els criteris de demandes de places i de les necessitats socials; també es té en compte la realitat actual del sistema universitari i de les disponibilitats econòmiques.

En el punt cinc, afegeix que s'informi el Parlament del projecte de consolidació i creixement de la Universitat Pompeu Fabra; les esmenes parlen també de les altres universitats. Vostès saben bé que sempre ha estat voluntat del Govern d'informar puntualment el Parlament de la seva política universitària, tant a nivell global com a l'específicament referida a una universitat en concret. El comissionat d'universitats i recerca pot comparèixer davant la Comissió de Política Cultural sempre que es cregui convenient.

Respecte al punt sisè de la Moció, puc recordar-los que l'increment de l'oferta educativa precisa, prèviament, de l'avaluació de l'oferta existent i de la constatació, en tot cas, de la seva insuficiència.

Pel que fa a la formació professional de grau mitjà i superior, cal tenir present que el Govern de l'Estat encara no ha definit quins seran els cicles formatius. Tan bon punt siguin determinats –que esperem que es realitzi enguany– el Departament d'Ensenyament elaborarà el mapa escolar dels ensenyaments professionals i això permetrà avaluar l'oferta existent i conèixer l'eventual increment necessari.

Resumint, jo diria, senyor Cadevall, senyors Bargalló, Fuentes, Pujol, que tot i coincidir –em sembla– en els plantejaments bàsics, l'acord no ha estat possible. A vostè, senyor Cadevall, li consta que ho hem intentat. Serviria d'alguna cosa establir-ne la culpabilitat? Votarem, per tant, negativament la seva Moció i les esmenes presentades, bàsi-

cament per aquella raó tan repetida, però no per això menys veritable, que no podem instar el Govern d'allò que ja està fent.

En el punt darrer, a més, podríem afegir-hi que no es disposa ara d'elements suficients per valorar l'oportunitat de l'actuació que es proposa. No em fa especialment feliç aquesta solució, cregui'm. Em penso que era Montaigne que deia que «la paraula no és mai d'un de sol, és la meitat del qui la diu i la meitat del qui l'escolta»; espero i desitjo que la meitat de les meves paraules que en aquest moment ja no em pertany els resulti almenys tolerable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Salvatella. Ara el senyor Cadevall es pot pronunciar sobre les esmenes presentades.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Jo voldria agrair al senyor Salvatella el to de la seva intervenció. Voldria dir al senyor president que, després d'escoltar les paraules del senyor Pujol, retiro el punt 6 de la Moció i demano que no se sotmeti a votació.

El Sr. PRESIDENT: Quin punt? El sisè?

El Sr. CADEVALL: El punt sisè de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Sisè, queda retirat.

El Sr. CADEVALL: I, llavors, respecte a les esmenes presentades pels grups d'Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya, jo els les haig d'agrair encara molt més. Els les haig d'agrair molt més perquè penso que amb les seves esmenes van dues coses: en primer lloc treure'm a mi d'un dubte terrible que tenia en aquests moments, després de veure la postura –malgrat que agraeixo el to–, de la majoria, que és jo estava dubtant de si els diaris que durant aquests quinze últims dies havia llegit eren diaris del nostre país o eren diaris d'una altra terra. I el fet que Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana presentin esmenes confirmant i ampliant em fa pensar que jo no m'he inventat aquests problemes, que aquests problemes existeixen i que seria massa amable el senyor Bargalló si pensés que jo he pogut tenir alguna incidència; al revés jo penso..., ell ha dit que «era una sort», jo diria que és una desgràcia que durant la interpellació i la Moció s'hagin produït aquests fets, perquè aquests fets són indicis d'un greu problema per a les universitats de Catalunya.

Només voldria comentar, de les esmenes, que dic que les accepto totes, però només em volia referir a una que és aquella en què demanen que el pla de consolidació es presenti no només de la Universitat Pompeu Fabra sinó de totes les noves universitats. I explicaré per quins motius agraeixo i accepto aquesta esmena paral·lela dels dos grups.

El primer motiu és perquè penso que no hauríem de centrar aquest debat ni les propostes de la Moció exclusivament en la Pompeu Fabra, perquè fins i tot la societat podria llegir això amb un signe negatiu; el que volem és que totes les universitats de Catalunya tinguin la qualitat que han de tenir, tinguin la qualitat que el país i Europa demana avui, i els mitjans, naturalment, per poder arribar a aquesta qualitat. Per tant, centrar aquest punt només en la Universitat

Pompeu Fabra podria tenir una lectura negativa –ja ha insistit el senyor Roc Fuentes en aquest punt– que nosaltres no voldríem que tingués.

El segon motiu és que penso que existeix una desorientació també en les universitats, aquestes, territorials, i sobre això explicaria una anècdota, si m'ho permeten: suposo que tots els grups parlamentaris –que nosaltres no tenim cap informació privilegiada– vam rebre un estudi del Consell Intercentres de la Universitat de Lleida que criticava bastant profundament, però bastant argumentadament la Memòria de creació de la Universitat de Lleida, i sembla que també van presentar, a part dels grups parlamentaris, aquest estudi a l'Administració, i la resposta de l'Administració va ser: «No us preocupeu si la Memòria està mal feta, això és paperassa, no té cap importància la Memòria que acompanya un Projecte de llei.» És clar! Si aquest és el punt de vista de l'Administració, en acabat passa el que passa, que ningú no sap on van aquestes noves universitats que s'han obert.

Per tant, jo agraeixo, accepto les esmenes i potser, agafant el suggeriment del senyor Roc Fuentes, sóc totalment coincident amb l'esperit, però com que la d'Esquerra Republicana, en comptes de dir «noves universitats» esmenta explícitament «Girona, Lleida, Rovira i Virgili» sembla lògic acceptar la que diu més, i més, precisament, encara quan en l'esperit són absolutament idèntiques.

Per tant, accepto totes les esmenes menys la segona d'Iniciativa, que diu exactament el mateix quasi que una d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall.

Passem a la votació. En primer lloc votarem el punt número 4 de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El punt número 4 ha quedat rebutjat per 25 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

Se sotmeten a votació la resta de punts.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de punts de la Moció han quedat rebutjats per 28 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis de Catalunya

Passem ara al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el finançament dels municipis de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor... Morera. Senyor Morera, té la paraula.

El Sr. MORERA: Sí, senyor president. En tot cas, dir que la defensa no farà falta perquè, molt al nostre pesar, he de dir i anunciar que retirem la Moció presentada, pel que fa a les finances municipals, i ho fem perquè hem tingut finalment el convenciment que no tenia cap possibilitat d'èxit cap dels punts que nosaltres havíem presentat, i que semblava que en un principi sí que podia tenir alguna possibilitat algun punt d'aquests; que finalment s'ha pogut constatar que això no era possible, i que tot sembla indicar, a més a més, que el fet que s'hagi anunciat la petició d'un debat monogràfic sobre el mateix tema, sobre les hisendes municipals, per part del Grup Socialista, és el motiu principal –dic «sembla», perquè això sí que ja no ho sé segur– que ha fet que algunes possibilitats que tenia aquesta Moció, que per altra banda entenem que haguera estat molt bo per a tots, sobretot per als nostres ajuntaments, si alguna hagués passat, doncs, com deia, ha fet que això no fos possible.

És per tot això que nosaltres –com he anunciat abans– retirariem la Moció, bàsicament també recollint els antecedents que en aquest sentit s'han produït en aquesta cambra, dir en tot cas i en últim moment dir que agraim, si més no, els esforços que el representant de la majoria, que havia de ser el que respongués a la nostra interpellació, dir això, que precisament agraim aquests esforços, si bé no ha fet possible que això fos possible, precisament. I dir el que he dit el principi: retirem la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Queda retirada aquesta Moció.

I passem al tretzè...

El Sr. TOMÀS I RIBA: Senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. TOMÀS I RIBA: En relació amb el fet del posicionament que ha tingut per a la retirada de la Moció, també...

El Sr. PRESIDENT: Vol agrair l'agraïment?

El Sr. TOMÀS I RIBA: No..., en qualsevol..., posicionar-me en relació amb les manifestacions fetes pel senyor... Agraïment, exactament; podríem dir-ne agraïment. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, pràcticament no ha defensat res, però té mig minut per expressar-se.

El Sr. TOMÀS I RIBA: Bé, en qualsevol cas, des de la majoria agrair, diguéssim, aquest esperit de conciliació demostrat també pel Grup d'Esquerra Republicana, que d'alguna manera posa sobre la taula la possibilitat d'endegar un bon debat sobre la qüestió municipal, que es celebrarà properament en aquesta cambra. I al mateix temps manifestar que això també ha possibilitat diverses converses laterals entre tots els partits o grups parlamentaris presents, que han demostrat que tota la cambra està en el sentit d'aconseguir el millor resultat d'aquest debat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor... (*El Sr. Farrés demana per parlar.*) El senyor Farrés ha demanat la paraula? (*Pausa.*) La té, doncs.

El Sr. FARRÉS: Molt breument, perquè en tot cas per manifestar la urgència d'aquest debat per tractar aquest tema, més des d'ahir, que jo penso que es va produir un fet important, sense qualificar-lo d'altra manera, i és que s'ha denegat reiterades vegades la creació del fons de cooperació municipal de Catalunya per als ajuntaments en funció de les transferències que ja fan els departaments de la Generalitat als municipis, i ahir, i penso que legítimament, se'ns va dir que aquestes transferències són per fer la política de la Generalitat als ajuntaments. I, per tant, és necessari discutir els recursos per fer possible la política dels ajuntaments en els ajuntaments.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. El senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. En tot cas, simplement per assenyalar que evidentment el tema que preocupava a la Moció d'Esquerra Republicana és un tema molt important i un tema que va incrementant la seva importància al llarg del temps; que ha estat objecte ja de diferents tramitacions i diferents proposicions en aquest Parlament i que en qualsevol cas el nostre Grup el que ha volgut és donar-li un tractament global, no solament del tema del finançament, que segurament és el tema que «apreta» més en aquest moment, sinó d'un tractament global, i que per això s'ha demanat un debat general sobre el tema dels ajuntaments.

A la Moció que havia presentat Esquerra Republicana havíem presentat un conjunt d'esmenes que no hi ha lloc tampoc a cap comentari en la mesura que el ponent les ha retirat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.) Senyor Curto i Casadó, té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Per raons de cortesia, també. Per part del Grup Popular, tot i que legítimament lo Grup d'Esquerra Republicana ha exercitat des del seu interès, o des de l'interès general ha volgut dir, la retirada d'esta Moció, a lo Grup Popular nos hauria agradat que s'hagués substanciat esta Moció perquè mai és poc tot lo que es pugui parlar amb relació als municipis.

En tot cas, bones són les intencions de cara a est debat important; per a nosaltres ens sembla que tantes i quantes vegades es parli del finançament dels ajuntaments mai entendríem nosaltres que seria reiteratiu tenint en compte la situació de fallida a què estan sotmesos els ajuntaments. Per tant, tot i respectant la postura d'Esquerra Republicana, entenem que com més se parli en aquesta cambra dels ajuntaments, millor per tal de clarificar la posició en què avui se troben les administracions locals.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la cohesió social

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la cohesió social, presen-

tada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Senyor Reguant, té la paraula per exposar-la.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, atès que quan vaig substanciar la interpellació, que m'ha permès fer la Moció en el dia d'avui, parlar-ne davant del plenari en pes, m'agradaria només recordar per què, si em permet el senyor president, arribo a fer la proposta de moció en el dia d'avui. Se sustenta la meua proposta de Moció en un estudi que fa Harvey Brenner —el 1973 el dona a conèixer— dient que els ingressos en hospitals psiquiàtrics i l'índex d'ocupació en l'estat de New York des de 1848 a 1968 —una revisió de cent vint anys— li dona una conclusió que crec que és digna de ser tinguda en compte sempre que es parli de cohesió social. Perquè en aquest estudi el professor Brenner troba que en èpoques de depressió econòmica s'incrementen de manera molt substancial els ingressos psiquiàtrics, a la vegada que disminueixen importantment en èpoques de bonança econòmica, i que el sector social afectat per les grans crisis econòmiques, el cent per cent és el sector de la pobresa o la pobresa relativa. És per això que em sembla tan important prendre amb absoluta rigorositat tota acció de govern que vagi encaminada a intentar recolzar la indefensió social per motius, també, d'ordre socio-econòmic.

El primer punt de la Moció que avui els presento, per si la volen prendre en consideració i votar-la, és perquè per molt que he esbrinat, ja en el seu moment em vaig referir als indicadors socials, que comporten disgregació social, ja en una moció, presentada pel Grup d'Iniciativa, es feia palès també que la família, el veïnat i el barri perden pes en la societat que es desenvolupa des de la competitivitat, des de la ferotge exclusivitat, des de la incomunicació en la convivència, i, per tant, ens semblava que d'alguna manera el nostre Govern havia de posar fil a l'agulla per intentar llançar iniciatives realment objectives i eficaces en aquest terreny.

He estat esbrinant l'obra de la Conselleria de Benestar Social i no he aconseguit més que quedar astorat de la dinàmica que porta en aquesta matèria, fins al punt que em justifico el primer punt de la meua Moció en fer lectura acurada del Pla general del Departament de Benestar Social per a la legislatura 92-96. En aquest Pla diu, en la pàgina 23: «participació i integració social» —llegeixo literalment perquè és molt significatiu i m'estalviarà allargar-me massa—, diu: «hem de cercar, sempre que sigui possible, que la persona passi de ser objecte passiu d'una acció del model assistencial a ser un subjecte actiu, protagonista del desenvolupament personal i de la pròpia integració en la comunitat de què forma part» —entre parèntesis—, «model de benestar social». I segueix: «així, doncs, en tota acció o mesura social cal que ens qüestionem si aquestes potencien la participació i integració activa de les persones i de la comunitat, família, barris, associacions, etcètera, o, ben al contrari, causen efectes no desitjats generadors de noves formes de dependència i de marginació».

A aquesta neta declaració d'intencions i brillant declaració d'intencions segueixen una sèrie de textos en què, per

estalviar temps, quan parla de la família, diu que la Conselleria «afavorirà, promourà, incrementarà, reclamarà, atorgarà, facilitarà, potenciarà, realitzarà, crearà», etcètera. Quan parla de gent gran diu: «continuarà, completarà, potenciarà, impulsarà, oferirà». Quan parla d'infantesa, exactament el mateix: «posarà, potenciarà, estimularà, intensificarà, vetllarà», etcètera, etcètera... Amb la qual cosa arribo a la conclusió que aquest brillant programa podria portar «1980-1984», és a dir, quan inicia l'acció de govern; o podria portar «any 2006 a 2010», és a dir que seria un programa de futur. És a dir, és polivalent, és un gran estalvi, però que no aporta absolutament res al tema que estem parlant.

Per tant, per tant, la proposta que nosaltres fem és dir: que es creï una taula de perfils sociològics amb indefensió social; és a dir, aquells disminuïts, físics o psíquics, marginats, inclosos en el sector de la pobresa, de la pobresa relativa, que estan estesos per tot el territori català, i desenvolupar a nivell tècnic uns currículums a fi de nodrir de recursos estables i finalistes els individus compresos en aquests currículums sense que això hagués de pressuposar que el color de l'ajuntament fos un o el color del Govern, l'altre. D'alguna manera si això fos possible, un petit passet hauríem avançat, i podríem obviar les imatges tristes i depriments que trobem encara en les nostres ciutats i els nostres pobles, de gent que passa la nit al ras o gent que està fent feines que no tenen absolutament cap significació social o d'altres, doncs, que es dediquen a sortir-se'n com poden i moltes vegades fan de clients de les institucions que priven de llibertat, amb raó per això.

Per tant, a nosaltres ens sembla que un programa, un pla de benestar social tindria d'anar acompanyat d'uns recursos i d'una aplicació prioritzada d'aquests recursos, i no n'hi ha ni una pàgina, d'això; ni una pàgina.

Per tant, en aquest tema de cohesió social, que jo ja vaig entendre, en el moment de presentar la meua interpellació, que era sobrer la meua interpellació, i també la Moció, ho vaig captar perquè elements absolutament significats em deien: «Però, vostè, de què parlarà? D'Europa? De què pensa parlar?» És natural, avui dia la cohesió social no interessa, perquè el *primum movile* és la competitivitat dels mercats, és el que fa de rector de les relacions interhumanes, i, per tant, això de la cohesió social com a cosa en segon o tercer terme o cosa marginal o complementària serveix. Jo crec que fem un greu error històric, degut que assumim comportaments d'una insolidaritat altament perillosa.

Per tant, per això els proposava que votessin aquest primer punt de la Moció, per fer un passet endavant i que en el successiu poguéssim obviar determinats comportaments polítics que no indiquen precisament cohesió de l'hemicicle a cap nivell, des de la presidència fins a l'últim diputat, on realment es permet un tipus de comportament que ja veurem on arriba a parar.

El segon punt de la Moció diu: «Endegar la creació del consorci de municipis de Catalunya per la cohesió social...»; això voldria dir..., i es podria també constituir des d'una òp-

tica paritària, si es volgués —no es tracta pas de primar ningú—, però d'un acord de les dues grans institucions municipals per —en aquesta matèria de cohesió social— per arribar a uns tipus d'acord que es pogués realment donar un recolzament amb el que representaria la indefensió social cap al reequilibrament i a la cohesió.

(*Remor de veus.*) Efectivament, deixo la tribuna des de la qual m'adreço amb el convenciment que era un tema sobrer, cosa que no sé si ens honora molt o poc o gens, però, en qualsevol cas, vostès tenen el mateix dret a la paraula que jo i poden presentar les interpellacions que els sembli en les direccions que els sembli, però, jo, em fa l'efecte que aquesta que els acabo de dir, per menor que sembli..., tard o d'hora no hi ha ningú d'aquesta cambra que a més curta o més llarga distància toqui aquest problema, i pensin bé que la qualitat de vida ha de ser garantida per la no-conflictivitat social. Al meu entendre, aquests posicionaments..., fem propòsit i prenem posició pel conflicte social.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. No s'han presentat esmenes; per consegüent, procedeix la intervenció dels grups.

El Grup Parlamentari Popular vol intervenir? (*Remor de veus.*) Sí, el senyor Llorens té la paraula.

El Sr. LLORENS: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per dir-los, en primer lloc, que han d'assumir el fet que es troba en el rerafons d'aquesta Moció, que els canvis operats en el sistema de protecció social, propis d'una economia social de mercat, han comportat uns nivells de prestacions que són encara lluny de les cotes assolides en altres països europeus, però que ofereixen una xarxa sense la qual les declaracions constitucionals serien un pur nominalisme jurídic.

Però, en el cas de Catalunya, aquests avenços han estat amb dificultats per l'actitud centralista del Consell Executiu en relació amb els poders locals en la planificació i gestió de la política de serveis socials. En teoria, la legislació autonòmica catalana dona un important paper als ens territorials locals en matèria de serveis socials; l'article 19 de la Llei 26/85, de 27 de desembre, de serveis socials, reconeix la necessitat d'establir de forma gradual concerts i convenis de col·laboració amb els poders locals, però les lleis de pressupostos des de 1986 demostren que els principis d'aquesta Llei es queden en això: en principis.

Les xifres pures demostren la manca de voluntat descentralitzadora del Departament de Benestar Social i de l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials. Aquest —com ja hem afirmat repetidament en aquesta cambra— ha afavorit les inversions i la despesa indirecta, via convenis en favor dels consells comarcals, dominats majoritàriament per CiU, en perjudici del territori on es concentra la major part de les necessitats socials de Catalunya, que es correspon a l'extinta Entitat Metropolitana de Barcelona.

Entenem, en aquest sentit, que l'objectiu raonable per tal d'aconseguir una perfecta integració territorial dels serveis socials a Catalunya seria l'increment del protagonisme dels

poders locals, mitjançant la delegació de competències autonòmiques en l'àmbit executiu dels corresponents recursos, i això permetria donar resposta a problemes com l'empitjorament del finançament dels serveis socials locals, la manca de transparència en la programació de la concertació amb entitats sense ànim de lucre, l'incompliment de les grans ciutats dels estàndards marcats per la Llei de serveis i el dèficit en alça de l'oferta de serveis especialitzats, que és competència estrictament autonòmica.

Per aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular donarà suport, amb el seu vot afirmatiu, a la present Moció a debat, donant als poders locals el protagonisme que han de tenir de l'esforç supletori que en l'àmbit de serveis socials han d'exercir tradicionalment a Catalunya.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president, i fent referència estrictament al que és el text de la Moció, anuncio que el nostre Grup s'abstindrà.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada senyora Barenys.

La Sra. BARENYS: Sí, gràcies, senyor president. Si m'ho permet, des de l'escó, voldríem dir que la interpellació de l'il·lustre diputat Reguant és una interpellació i moció important; no és una iniciativa menor, senyor Reguant, jo crec que és important el debat, la reflexió que vostè va portar aquí en aquesta cambra. Entrar en un debat sobre la cohesió social quan en la nostra societat hi ha clares actituds de xenofòbia, racisme, marginalitat i discriminació de sectors de població és posar el dit a la llaga. El raonament va ésser il·lustrat amb dades globals suficients, que posaven a debat no únicament la política de la Conselleria de Benestar Social —crec que aquesta no era la seva intenció inicialment—, sinó l'orientació de la política general del Govern de la Generalitat.

Deia vostè, senyor diputat, que moltes vegades els governs, amb voluntat de cohesionar, el que fan és disgregar de manera molt ostensible, i és que una política de cohesió no passa únicament per l'establiment de mesures de política social, sinó que també passa —com vostè deia— per una millor ordenació del territori, una adequada suficiència pressupostària, una política de l'entorn del medi ambient, una política adequada al nucli bàsic de les relacions de la família o de la unitat de convivència, una política entesa per a la coordinació dels recursos entre les administracions i, en definitiva, una política d'impuls d'allò que han de ser els drets socials dels ciutadans i ciutadanes del nostre país, mitjançant la planificació en les xarxes de serveis, etcètera.

Nosaltres també comencem a estar cansats de declaracions de principis, de definicions de programes, però sobretot de manca de concreció pressupostària, de pressupost, i de concreció en els territoris, de quines han de ser les políti-

ques socials. També estem cansats —i més, a més, després del debat d'ahir— d'aquesta manca d'entesa institucional, d'aquesta poca voluntat per fer polítiques de cohesió amb les institucions i amb les administracions locals.

Per això quan en la Moció vostè planteja fórmules per estudiar i definir situacions d'indefensió social, situacions d'indefensió que trobem dia a dia en els pobles i en les comarques, situacions que s'haurien d'emmarcar i s'haurien d'incloure en la planificació social que es fa des del Govern de la Generalitat, i molt especialment des del Pla d'actuació social, i també tenint en compte la llinda del que és el marc general del programa de la pobresa —que el tenim dormint, però que no l'hem revisat mai més—, crec que aquesta Moció, en general, posa —com deia— el dit a la llaga i fóra interessant poder-ne recollir alguns dels seus aspectes, per impulsar aquesta política que vostè bé defensava de cohesió social, que vol dir fer polítiques més orientades als problemes socials, però també fer polítiques coordinades institucionalment.

Per això, senyor Reguant, senyor president, nosaltres donarem suport als dos punts de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Ruiz.

(Remor de veus.)

La Sra. RUIZ I MARGALEF: Senyor president, si m'ho permet, des de l'escó. M'agradaria començar dient que el problema de la cohesió social sí que ens interessa, que no és un tema sobrer, i en aquest sentit sí que anem treballant i que tot el programa que ha presentat, doncs, a la Conselleria es va actuant en aquest sentit. S'ha creat ara una comissió interdepartamental dirigida pel senyor Rigol, i ha presentat uns trenta-sis programes concrets, i que, a més a més, va una mica més enllà, que intenta que en el que representa el tema de la família realment hi hagi una constància en tota la societat.

Però, pel que fa al tema més concret que proposa vostè, de crear una taula de perfils sociològics, nosaltres, des del Govern de Catalunya, hem planificat tota l'atenció pel que fa als serveis socials en base a l'actualització del mapa dels serveis socials, i aquesta actualització, doncs, es confecciona seguint cinc criteris que són bàsics. Aquests són: l'estudi demogràfic de la població, els recursos econòmics que es dediquen a Catalunya des de les diferents administracions públiques, el resum del mapa de la pobresa de Catalunya, la tipologia de les necessitats socials, el balanç dels recursos per atendre la població en les diferents necessitats, i és a partir d'aquí que s'elabora el Pla d'actuació social corresponent i que en l'actualitat ja ha estat aprovat i publicat per la Generalitat de Catalunya. Aquest PAS, aquest Pla d'actuació social constitueix la planificació dels recursos socials dels propers quatre anys de totes les administracions que tenen responsabilitat en aquest àmbit.

I, pel que fa al segon punt, creiem que contemplar la creació d'un consorei de municipis..., ho podríem tenir en compte en la futura llei d'administració institucional.

És per tot això, doncs, que votarem en contra de la Moció presentada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ruiz.

Passem a la votació del text de la Moció.

Vots a favor?

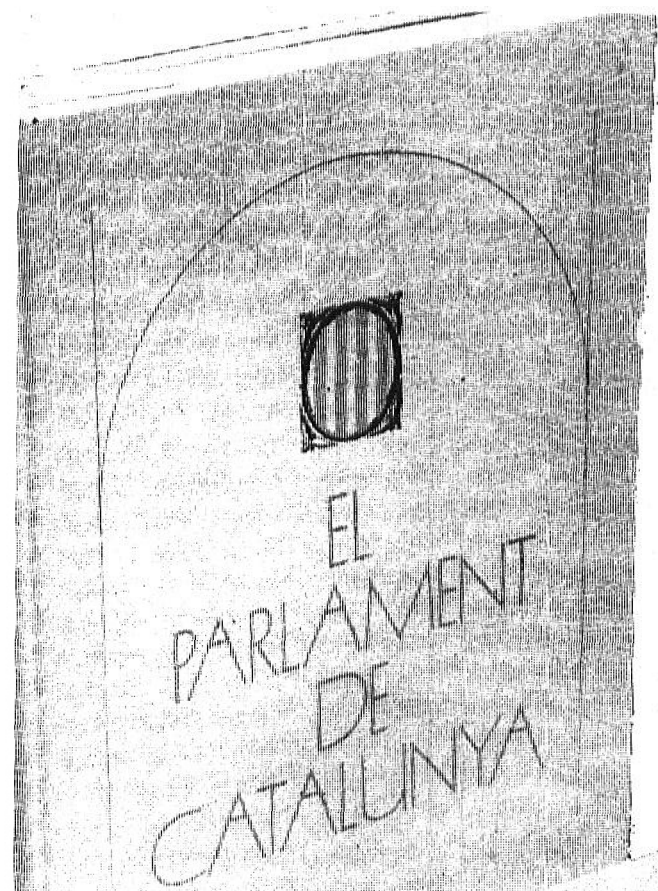
En contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 48 en contra i 1 abstenció.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de dues del migdia i tretze minuts.)

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i relligadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231
fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen
Major edat el segle XIII
El funcionament de les Corts Medievals
L'època d'or de les Corts
Les Corts i la crisi del segle XV
Les Corts escenari del redreçament
polític
Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII
La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V
Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament
*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*
Composició del Parlament
Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament
La funció legislativa
La funció de control
Altres funcions del Parlament
El Parlament de la Generalitat restablerta
Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament
La naturalesa i la funció del Parlament
El sistema d'autogovern de Catalunya
Característiques del Parlament
**La funció i les competències legislatives
del Parlament**
Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern
La funció electiva
La funció integradora i solidària
El funcionament del Parlament
L'elecció del Parlament
Els diputats
La seu i el temps de treball
Els òrgans del Parlament
El sistema de treball i de decisió
El procediment legislatiu del Parlament
El control i l'impuls polític de l'acció de
govern
La publicitat i el coneixement del
Parlament
Els serveis del Parlament

SUBSCRIPCIÓ

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19.....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

